

WYROK SĄDU (druga izba)
z dnia 25 października 2011 r.*

W sprawie T-190/08

Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK), z siedzibą w Czelabińsku (Rosja),

Kuzneckie ferrosplawy OAO (KF), z siedzibą w Nowokuźniecku (Rosja),

reprezentowani przez adwokata P. Vandera Schuerena,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez J.P. Hiksa, a następnie przez J.P. Hiksa i B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych początkowo przez adwokatów G. Berrischa i G. Wolfa, a następnie przez G. Berrischa,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną początkowo przez H. van Vlieta i K. Talabér-Ritz, a następnie przez H. van Vlieta i M. Françe, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności w części rozporządzenia Rady (WE) nr 172/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, byłej jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s. 6) w zakresie dotyczącym skarżących,

SĄD (druga izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 maja 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżący, Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) i Kuzneckie ferrosplavy OAO (KF), są spółkami z siedzibą w Rosji, prowadzącymi działalność w zakresie produkcji żelazokrzemu. W okresie gdy miały miejsce okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu, spółki te prowadziły sprzedaż do Wspólnoty za pośrednictwem spółek powiązanych.
- 2 Na wniosek złożony w dniu 16 października 2006 r. przez Euroalliances (Komitet Łącznikowy Przemysłu Metalurgicznego) Komisja Wspólnot Europejskich wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu żelazokrzemu pochodzącego z byłej jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, Chin, Egiptu, Kazachstanu i Rosji, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1) ze zmianami (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”) [zastąpionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51, sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22)], a w szczególności w oparciu o art. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 5 rozporządzenia nr 1225/2009). Ogłoszenie o wszczęciu postępowania zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 30 listopada 2006 r. (Dz.U. C 291, s. 34). Dochodzenie w sprawie

dumpingu i szkody dotyczyło okresu od 1 października 2005 r. do 30 września 2006 r. (zwanego dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Analiza tendencji w ramach badania szkody obejmowała okres od stycznia 2003 r. do końca okresu objętego dochodzeniem (zwany dalej „okresem badanym”).

- 3 W ramach postępowania w dniu 15 stycznia 2007 r. skarżący i ich spółki powiązane udzielili odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy Komisji. Tego samego dnia przedstawili oni również uwagi w przedmiocie szkody, związku przyczynowego między ewentualną szkodą a spornym przywozem oraz legalności wszczęcia postępowania antydumpingowego (zwane dalej „uwagami w przedmiocie szkody”).
- 4 W dniach od 2 do 7 maja 2007 r. Komisja przeprowadziła inspekcje w pomieszczeniach skarżących i ich spółek zależnych w celu weryfikacji podanych przez nich danych.
- 5 W dniu 5 czerwca 2007 r. w siedzibie Komisji przeprowadzono przesłuchanie, w trakcie którego skarżący przedstawili swój punkt widzenia w kwestii szkody, związku przyczynowego między tą szkodą a przywozem po cenach dumpingowych, jak również legalności decyzji o wszczęciu postępowania antydumpingowego. W odniesieniu do związku przyczynowego skarżący podkreślili w trakcie przesłuchania znaczenie popytu na stal i kosztów produkcji, w szczególności kosztów energii, a także dobrowolnej decyzji niektórych producentów wspólnotowych, by skoncentrować się na wyrobie innych produktów, a w niektórych przypadkach by zaprzestać produkcji żelazokrzemu.
- 6 W dniu 29 sierpnia 2007 r. Komisja opublikowała rozporządzenie (WE) nr 994/2007 z dnia 28 sierpnia 2007 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, byłej jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 223, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”). W rozporządzeniu tymczasowym ustanowiono

między innymi tymczasowe cło antydumpingowe, którego stawkę określono na 22,8% w odniesieniu do produktów skarżących.

- 7 Pismem z dnia 30 sierpnia 2007 r. Komisja przekazała skarżącym okoliczności faktyczne i główne ustalenia (zwane dalej „ustaleniami tymczasowymi”), na podstawie których zastosowano środki tymczasowe. Pismem z dnia 10 września 2007 r. Komisja przekazała skarżącym dodatkowe ustalenia, dotyczące w szczególności kwestii legalności wszczęcia postępowania antydumpingowego (zwane dalej „dodatkowymi ustaleniami tymczasowymi”).

- 8 W dniu 1 października 2007 r. skarżący przedstawili uwagi w przedmiocie ustaleń tymczasowych i dodatkowych ustaleń tymczasowych. Powtórzyli w nich argumenty dotyczące określenia szkody, istnienia związku przyczynowego między tą szkodą a przywozem po cenach dumpingowych oraz legalności wszczęcia postępowania antydumpingowego. Stwierdzili ponadto, po pierwsze, że obliczenie ceny eksportowej jest błędne, ponieważ zawyżono marżę powiązanego importera użytą w obliczeniach, a po drugie, że padli ofiarą „dyskryminacji”, ponieważ ustalenia tymczasowe zostały wcześniej przekazane spółce Silmak Ltd, producentowi żelazokrzemu z siedzibą w byłej jugosłowiańskiej Republice Macedonii.

- 9 W dniu 18 grudnia 2007 r. Komisja wystosowała do skarżących pismo wskazujące okoliczności faktyczne i główne ustalenia, na podstawie których zamierza rekomendować zastosowanie środków ostatecznych (zwane dalej „ustaleniami ostatecznymi”). Ustalenia ostateczne zawierały załącznik dotyczący konkretnie CHEMK (zwany dalej „ustaleniami ostatecznymi dotyczącymi CHEMK”). W ustaleniach ostatecznych Komisja podtrzymała wnioski dotyczące szkody i związku przyczynowego.

W odniesieniu do obliczenia ceny eksportowej Komisja wyjaśniła, że skorygowała marżę zysku użytą do obliczenia tej ceny, opierając się nie na marży zysku uzyskanej przez importera powiązanego ze skarżącymi, lecz na szacunkowej marży zysku importera niepowiązanego. Komisja nie odniosła się natomiast w ustaleniach ostatecznych do kwestii legalności wszczęcia postępowania antydumpingowego ani nie poruszyła podniesionego przez skarżących problemu wcześniejszego ujawnienia ustaleń tymczasowych spółce Silmak.

- 10 Skarżący przedstawili uwagi w przedmiocie ustaleń ostatecznych pismem skierowanym do Komisji w dniu 7 stycznia 2008 r. Podobnie jak w uwagach w przedmiocie ustaleń tymczasowych skarżący zawarli tam obszernie wywody dotyczące kwestii określenia szkody oraz związku przyczynowego między ewentualną szkodą a przywozem po cenach dumpingowych. Ponadto zakwestionowali oni nową metodę obliczenia marży zysku wziętej pod uwagę do obliczenia ceny eksportowej.
- 11 W dniu 8 lutego 2008 r. skarżący zwrócili się do Komisji o zawieszenie stosowania środków antydumpingowych na podstawie art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 14 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009).
- 12 W dniu 25 lutego 2008 r. Rada Unii Europejskiej wydała rozporządzenie (WE) nr 172/2008 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, byłej jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s. 6, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Zgodnie z art. 1 zaskarżonego rozporządzenia stawka ostatecznego cła antydumpingowego stosowanego do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, została ustalona na 22,7% w odniesieniu do produktów wytwarzanych przez skarżących.

- 13 Pismem z dnia 28 lutego 2008 r. Komisja odrzuciła wniosek skarżących o zawieszenie stosowania tych środków.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 maja 2008 r. skarżący wnieśli skargę w niniejszej sprawie. Skarga ma na celu nie tylko stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia, lecz także, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 lutego 2008 r. w sprawie odmowy zawieszenia ceł antydumpingowych, o co skarżący wnieśli w piśmie z dnia 8 lutego 2008 r. Skarga została skierowana do Rady i Komisji.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 maja 2008 r. skarżący wnieśli o zastosowanie środków organizacji postępowania i przeprowadzenie środków dowodowych.
- 16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 września 2008 r. Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności w stosunku do żądania stwierdzenia nieważności jej decyzji z dnia 28 lutego 2008 r. Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu tego samego dnia Komisja wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta na poparcie żądań Rady, na wypadek gdyby skarga została uznana za niedopuszczalną w zakresie dotyczącym wymienionej decyzji.
- 17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 stycznia 2009 r. skarżący przedstawili uwagi odnośnie do zarzutu niedopuszczalności.

- 18 Postanowieniem z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie T-190/08 CHEMK i KF przeciwko Radzie i Komisji, niepublikowanym w Zbiorze, Sąd (druga izba) odrzucił skargę jako niedopuszczalną w zakresie dotyczącym decyzji Komisji z dnia 28 lutego 2008 r. Tym samym postanowieniem Sąd dopuścił Komisję do sprawy w charakterze interwenienta na poparcie żądań Rady.
- 19 Pismem z dnia 26 czerwca 2009 r. Komisja powiadomiła Sąd, że rezygnuje ze złożenia uwag na piśmie, ale że weźmie udział w rozprawie.
- 20 Skarżący wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w dotyczącej ich części;
  - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 21 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
  - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

- 22 Na poparcie skargi skarżący podnoszą pięć zarzutów. W ramach pierwszego zarzutu skarżący kwestionują obliczenie ceny eksportowej. Drugi zarzut dotyczy zobowiązania cenowego spółki Silmak. W ramach trzeciego zarzutu skarżący kwestionują określenie szkody. W ramach czwartego zarzutu skarżący podważają istnienie związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą. Wreszcie w ramach piątego zarzutu skarżący zarzucają Komisji, że nie uwzględniła ich wniosków o udzielenie dodatkowych, jawnych informacji dotyczących wniosku o wszczęcie postępowania.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego zastosowania fikcyjnej marży zysku do obliczenia ceny eksportowej

W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, opartej na błędzie prawnym w wykładni art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

- 23 Skarżący utrzymują, że Rada popełniła błąd prawny w wykładni art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 9 rozporządzenia nr 1225/2009), uznając, iż zgodnie z tym przepisem miała obowiązek zastosować fikcyjną marżę zysku

niepowiązanego importera zamiast rzeczywistej marży zysku importera powiązanego ze skarżącymi. Zdaniem skarżących jakkolwiek art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie wskazuje konkretnej metody określania rozsądnej marży zysku, przepis ten nie zabrania Radzie zastosować rzeczywistej marży zysku importerów powiązanych, jak wynika to z wcześniejszej praktyki tej instytucji. W każdym razie ani art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, ani rzekoma wcześniejsza praktyka nie zobowiązują Rady w sposób prawnie wiążący do zastosowania marży zysku niepowiązanych importerów.

- ²⁴ Rada, wspierana przez Komisję, odpiesa argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- ²⁵ Na wstępie wypada przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 8 rozporządzenia nr 1225/2009) za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany w celu wywozu do Wspólnoty. Zaś zgodnie z art. 2 ust. 9 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 9 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1225/2009) w przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu powiązania lub porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy albo odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

- 26 Z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wynika, że Komisja i Rada mogą uznać cenę eksportową za niewiarygodną w dwóch przypadkach, to znaczy kiedy istnieje powiązanie między eksporterem a importerem lub stroną trzecią albo w razie istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią. W innych przypadkach, jeżeli istnieje cena eksportowa, instytucje zobowiązane są oprzeć się na tej cenie w celu stwierdzenia dumpingu (wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie T-88/98 Kundan i Tata przeciwko Radzie, Rec. s. II-4897, pkt 49).
- 27 Należy jeszcze zauważyć, że zgodnie z art. 2 ust. 9 akapit drugi rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 9 akapit drugi rozporządzenia nr 1225/2009), jeżeli cena eksportowa została skonstruowana na podstawie ceny zapłaconej przez pierwszego niezależnego nabywcę lub na innej uzasadnionej podstawie, dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty poniesione między przywozem a odsprzedażą, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy Wspólnoty. Artykuł 2 ust. 9 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 9 akapit trzeci rozporządzenia nr 1225/2009) przewiduje, że koszty, z tytułu których dokonano dostosowania, obejmują uzasadnioną marżę na koszty sprzedaży, wydatki administracyjne i inne koszty ogólne oraz zysk.
- 28 O ile więc art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego przewiduje dostosowanie z tytułu marży zysku, o tyle nie wskazuje on, jak stwierdzają to strony postępowania, metody obliczenia lub określenia tej marży. Ogranicza się on do odesłania do uzasadnionego charakteru marży zysku będącej przedmiotem dostosowania.
- 29 Zgodnie z orzecznictwem taka uzasadniona marża zysku, w przypadku powiązania między producentem i importerem do Wspólnoty, może zostać obliczona nie na podstawie danych dostarczonych przez powiązanego importera, które mogą odzwierciedlać to powiązanie, lecz na podstawie danych pochodzących od niezależnego importera [zob. w odniesieniu do art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2176/84

z dnia 23 lipca 1984 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 201, s. 1), identycznego co do istoty z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, wyroki Trybunału: z dnia 5 października 1988 r. w sprawach połączonych 273/85 i 107/86 Silver Seiko i in. przeciwko Radzie, Rec. s. 5927, pkt 25; w sprawach połączonych 277/85 i 300/85 Canon i in. przeciwko Radzie, Rec. s. 5731, pkt 32].

- ³⁰ W związku z powyższym art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego należy interpretować w ten sposób, że pozostawia on instytucjom wybór między zastosowaniem rzeczywistej marży powiązanego importera lub fikcyjnej marży importerów niepowiązanych, z jedynym ograniczeniem, by marża ta była uzasadniona.
- ³¹ Zarzut skarżących, iż Rada popełniła błąd prawny w wykładni art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego należy rozpatrywać w świetle powyższych zasad.
- ³² Trzeba przede wszystkim stwierdzić, iż jest bezsporne między stronami, że sprzedaż żelazokrzemu produkowanego przez skarżących odbywała się w okresie objętym dochodzeniem za pośrednictwem spółek powiązanych. W związku z tym instytucji nie wiązał zawarty w art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego obowiązek oparcia się na rzeczywistej cenie eksportowej, to jest cenie rzeczywiście zapłaconej za produkt sprzedany w celu wywozu do Wspólnoty. Przeciwnie, w niniejszym przypadku dopuszczalne było zastosowanie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, czyli skonstruowanie ceny eksportowej, co oznacza również swobodę instytucji w wyborze metody określenia uzasadnionej marży zysku.

- 33 Następnie należy zauważyć, że skarżący nie kwestionują tego wniosku. Przeciwnie, twierdzą, że instytucje miały wybór między fikcyjną marżą zysku niezależnego importera a rzeczywistą marżą powiązanego importera. Są jednakże zdania, jak wyjaśniły w odpowiedzi na jedno z pytań Sądu skierowanych w ramach środków organizacji postępowania, że zarówno z brzmienia pkt 41 ustaleń ostatecznych, jak i z motywu 41 zaskarżonego rozporządzenia wynika, iż instytucje uznały się za zobowiązane na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego do zastosowania fikcyjnej marży zysku niezależnego importera w celu obliczenia ceny eksportowej.
- 34 Zdaniem Sądu brzmienie pkt 41 ustaleń ostatecznych i motywu 41 zaskarżonego rozporządzenia nie potwierdza twierdzenia skarżących. Instytucje stwierdzają tam bowiem, że zgodnie z utrwaloną praktyką należy zastosować kwotę zysku opartą na zysku osiąganym przez niezależnych importerów. Stwierdzenie takie w żaden sposób nie oznacza obowiązku zastosowania fikcyjnej marży zysku niezależnego importera. Stanowi tylko odwołanie do praktyki instytucji, zgodnie z którą marża ta jest zwykle stosowana do obliczania ceny eksportowej w przypadku powiązania między eksporterem a importerem.
- 35 Takie rozumienie pkt 41 ostatecznych ustaleń oraz motywu 41 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym instytucje miały zamiar powołać się jedynie na zwykły sposób postępowania, który jest lub nie jest stosowany zależnie od okoliczności, potwierdza wcześniejsza praktyka instytucji, którą opisują sami skarżący w swoich pismach procesowych. Powołują się oni na rozporządzenie Rady (EWG) nr 374/87 z dnia 5 lutego 1987 r. w sprawie ostatecznego pobrania kwot zajętych na poczet cła tymczasowego i nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na import łożysk tocznych pochodzących z Japonii (Dz.U. L 35, s. 32), w którym Rada zastosowała rzeczywistą marżę zysku importerów powiązanych w celu skonstruowania ceny eksportowej.

- 36 W związku z powyższym należy stwierdzić, że zastosowanie w niniejszym przypadku fikcyjnej marży zysku importerów niepowiązanych nie wynika z tego, że instytucje uznały się za zobowiązane do jej zastosowania, lecz z decyzji instytucji, by posłużyć się marżą zysku importerów niepowiązanych, ponieważ marża zysku importera powiązanego jest zafałszowana ceną transferową między powiązаныmi spółkami.
- 37 Stąd wbrew twierdzeniu skarżących nie popełniono tu żadnego błędu prawnego.
- 38 Dodatkowo, choć nie jest to konieczne, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucjom przysługuje szeroki zakres uznania, w związku z czym sądy Unii Europejskiej sprawują tu jedynie ograniczoną kontrolę (wyroki Sądu: z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie T-97/95 Sinochem przeciwko Radzie, Rec. s. II-85, pkt 51; z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle przeciwko Radzie, Rec. s. II-2991, pkt 32, 33). Kwestia określenia uzasadnionej marży zysku nie stanowi wyjątku z punktu widzenia tego orzecznictwa, jako że w sposób nieuchronny wiąże się z dokonywaniem złożonych ocen ekonomicznych (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 30 marca 2000 r. w sprawie T-51/96 Miwon przeciwko Radzie, Rec. s. II-1841, pkt 42; ww. w pkt 26 wyrok w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie, pkt 50).
- 39 W ramach niniejszej części pierwszego zarzutu skarżący ograniczają się zaś do twierdzenia, że Rada popełniła błąd prawny w wykładni art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, błędnie uznając się za zobowiązaną do zastosowania fikcyjnej marży zysku niezależnych importerów, podczas gdy przepis ten nie zakazuje stosowania rzeczywistej marży zysku powiązanych importerów, nie zmierzają natomiast w żaden sposób do wykazania po stronie instytucji oczywistego błędu w ocenie, polegającego na zastosowaniu fikcyjnej marży zysku zamiast rzeczywistej marży zysku powiązanego importera.

- 40 Wobec powyższego pierwszą część zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, opartej na niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia

Argumenty stron

- 41 Skarżący twierdzą, że Rada nie dopełniła obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 235 WE, gdyż postanowiła, bez właściwego uzasadnienia, zaniechać zastosowania rzeczywistej marży zysku importera powiązanego ze skarżącymi i skonstruować cenę eksportową na podstawie fikcyjnej marży zysku importera niezależnego.

- 42 Po pierwsze, Rada nigdy nie podała bowiem skarżącym powodów, dla których uznała zysk rzeczywiście osiągnięty przez powiązanego z nimi importera za mniej uzasadniony niż fikcyjna marża zysku określona na podstawie marż zysku importerów niepowiązanych. Po drugie, samo powołanie się przez Radę na swoją wcześniejszą praktykę polegającą na stosowaniu fikcyjnej marży zysku określonej w odniesieniu do marży zysku importerów niepowiązanych nie stanowi wystarczającego wyjaśnienia z punktu widzenia art. 253 WE.

- 43 Rada, popierana przez Komisję, odpiesa argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- 44 Z orzecznictwa wynika, że uzasadnienie wymagane przez art. 253 WE musi ukazywać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji Unii będącej autorem zaskarżonego aktu, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie uzasadnienia przyjętego środka w celu podjęcia obrony przysługujących im praw oraz pozwolić sądowi Unii na dokonanie kontroli (wyrok Trybunału z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-76/01 P Eurocoton i in. przeciwko Radzie, Rec. s. I-10091, pkt 88; wyrok Sądu z dnia 12 października 1999 r. w sprawie T-48/96 Acme przeciwko Radzie, Rec. s. II-3089, pkt 141).
- 45 Należy w tej kwestii dodać, że Rada nie jest zobowiązana ustosunkować się w motywach rozporządzenia do wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przywołanych przez zainteresowanych w toku postępowania administracyjnego (wyrok Sądu z dnia 20 października 1999 r. w sprawie T-171/97 Swedish Match Philippines przeciwko Radzie, Rec. s. II-3241, pkt 82). Nie ma ponadto wymogu, by motywy wymieniały wszystkie istotne okoliczności faktyczne lub prawne, ponieważ obowiązek uzasadnienia należy oceniać między innymi z uwzględnieniem kontekstu aktu i zespołu norm prawnych regulujących daną materię (wyrok Sądu z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Komisji, Rec. s. II-2681, pkt 118). Wystarczy, by Rada przedstawiła okoliczności faktyczne i ustalenia prawne mające zasadnicze znaczenie dla logiki rozporządzenia (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-387/94 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-961, pkt 103, 104).
- 46 W niniejszej sprawie Rada wyjaśniła w motywie 41 zaskarżonego rozporządzenia, jak również w pkt 41 ustaleń ostatecznych, po pierwsze, że początkowo do skonstruowania ceny eksportowej został zastosowany zysk zainteresowanego powiązanego importera, po drugie, że zgodnie z utrwaloną praktyką instytucji Unii Europejskiej zastosowany zysk powinien opierać się na zysku osiąganym przez importerów niezależnych, a po trzecie, że w związku z powyższym początkowo zastosowana marża

zysku musiała zostać skorygowana, co spowodowało niewielki wzrost zastosowanego zysku, podczas gdy skarżący twierdzili, że kwota zysku została zawyżona.

47 Wbrew twierdzeniu skarżących z motywu 41 zaskarżonego rozporządzenia, jak również z pkt 41 ustaleń ostatecznych wynika jasno i niedwuznacznie, że podjęta przez instytucje w chwili ustanowienia ostatecznych środków antydumpingowych decyzja o zaniechaniu zastosowania rzeczywistej marży zysku importera powiązanego ze skarżącymi i skonstruowaniu ceny eksportowej na podstawie fikcyjnej marży zysku, jaki osiągnąłby niezależny importer, wynikała bezpośrednio z powiązania między skarżącymi a importerem. W ten sposób instytucje poinformowały skarżących, że ich zdaniem bardziej uzasadnione jest zastosowanie fikcyjnej marży zysku importerów niepowiązanych niż marży zysku importera powiązanego.

48 Co więcej, należy zauważyć, że w uwagach w przedmiocie ostatecznych ustaleń skarżący zakwestionowali decyzję o zastosowaniu fikcyjnej marży zysku, co wskazuje, iż doskonale zrozumieli rozumowanie instytucji i byli w stanie dochodzić swoich praw. Konkretnie, po pierwsze wyjaśnili oni powody, dla których ich zdaniem w niniejszym przypadku zastosowanie marży zysku spółki niepowiązanej było błędne. Po drugie, wyjaśnili, że rzeczywista marża zysku importera powiązanego jest wiarygodna i uzasadniona. Po trzecie, stwierdzili oni, że chociaż utrwaloną praktyką Komisji jest posługiwanie się fikcyjną marżą zysku niezależnego importera, żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu przez Komisję rzeczywistej marży zysku powiązanego przedsiębiorstwa.

49 Wobec tego należy oddalić, jako bezzasadną, drugą część pierwszego zarzutu.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, opartej na naruszeniu prawa skarżących do obrony

Argumenty stron

- 50 Skarżący utrzymują, że Rada naruszyła ich prawo do obrony, ponieważ w braku uzasadnienia nie byli w stanie skutecznie dochodzić swoich interesów. Rada nigdy bowiem nie umożliwiła skarżącym, do czasu złożenia odpowiedzi na skargę, przedstawienia ich uwag na temat jej argumentacji uzasadniającej zastosowanie fikcyjnej marży zysku. W szczególności dopiero w odpowiedzi na skargę Rada wyjaśniła charakter błędu popełnionego na etapie rozporządzenia tymczasowego, w chwili określania rzeczywistej marży zysku. O błędzie tym skarżący dowiedzieli się dopiero w dniu 3 marca 2008 r. po wydaniu zaskarżonego rozporządzenia.
- 51 Rada, popierana przez Komisję, odpies argumentację skarżących.

Ocena Sądu

- 52 Z orzecznictwa wynika, że wymogi wynikające z zasady poszanowania prawa do obrony obowiązują nie tylko w ramach postępowań mogących prowadzić do nałożenia sankcji, lecz również w dochodzeniach poprzedzających wydanie rozporządzeń antydumpingowych, które mogą dotyczyć zainteresowanych przedsiębiorstw w sposób bezpośredni i indywidualny oraz powodować niekorzystne dla nich konsekwencje (wyrok Trybunału z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-49/88 Al-Jubail Fertilizer

przeciwko Radzie, Rec. s. I-3187, pkt 15). W szczególności w toku postępowania administracyjnego zainteresowane przedsiębiorstwa muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dowodów, na których Komisja oparła swoje twierdzenia w przedmiocie wystąpienia praktyki dumpingowej i wynikającej z niej szkody (ww. wyrok w sprawie Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, pkt 17).

53 W świetle powyższych rozważań należy zbadać, czy Rada naruszyła prawo skarżących do obrony.

54 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym Rada nigdy nie umożliwiła skarżącym, do czasu złożenia odpowiedzi na skargę, przedstawienia ich uwag na temat jej argumentacji uzasadniającej zastosowanie fikcyjnej marży zysku należy przypomnieć, jak wskazano w pkt 47 i 48 powyżej, że zarówno w pkt 41 ostatecznych ustaleń, jak w motywie 41 zaskarżonego rozporządzenia wyjaśniono w sposób jasny i niedwuznaczny, że decyzja instytucji o zaniechaniu zastosowania rzeczywistej marży zysku importera powiązanego ze skarżącymi wynikała bezpośrednio z powiązania między skarżącymi a importerem. Ponadto w uwagach w przedmiocie ostatecznych ustaleń skarżący zakwestionowali decyzję instytucji o zastosowaniu fikcyjnej marży zysku. Zatem skarżący nie tylko mieli możliwość skutecznie przedstawić swój punkt widzenia w kwestii zastosowania fikcyjnej marży zysku, lecz co więcej rzeczywiście wyrazili swoje stanowisko na ten temat.

55 W odniesieniu do argumentu skarżących, zgodnie z którym Rada nie wyjaśniła charakteru błędu popełnionego przy określaniu rzeczywistej marży zysku do czasu przedstawienia odpowiedzi na skargę należy stwierdzić, że rzeczywista marża zysku

została zastosowana w celu skonstruowania ceny eksportowej w chwili ustanawiania tymczasowych środków antidumpingowych. Natomiast, jak wynika z motywu 41 zaskarżonego rozporządzenia, na etapie ustanawiania ostatecznych środków antidumpingowych zastosowano fikcyjną marżę zysku. Skarżący nie wykazali zaś, w jakim zakresie wyjaśnienia, które ich zdaniem otrzymali z opóźnieniem, byłyby użyteczne do obrony ich interesów na etapie wydawania zaskarżonego rozporządzenia.

56 Zatem prawo skarżących do obrony nie zostało naruszone.

57 W związku z powyższym należy oddalić trzecią część pierwszego zarzutu jako bezzasadną.

W przedmiocie części czwartej pierwszego zarzutu, opartej na naruszeniu zasady dobrej administracji

Argumenty stron

58 Skarżący utrzymują w replice, że Rada nie dopełniła obowiązku staranności i naruszyła zasadę dobrej administracji. Z odpowiedzi na skargę wynika bowiem ich

zdaniem, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, którego skarżący nie mogli podnieść w skardze, gdyż Rada nie rozpatrzyła w odpowiednim czasie ich argumentów.

59 Rada, popierana przez Komisję, odpira argumenty skarżących.

Ocena Sądu

60 Zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, który znajduje zastosowanie w odniesieniu do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz w świetle art. 44 § 1 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem, skarga powinna zawierać wskazanie przedmiotu sporu, żądania strony skarżącej oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów prawnych. Wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i dokładne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie jej obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi. W celu zapewnienia bezpieczeństwa prawnego i prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej jej treści (wyroki Sądu: z dnia 6 maja 1997 r. w sprawie T-195/95 Guérin automobiles przeciwko Komisji, Rec. s. II-679, pkt 20; z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-19/01 Chiquita Brands i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-315, pkt 64).

61 Okoliczności faktyczne i prawne, na których opierają się skarżący w celu uzasadnienia niniejszego zarzutu, nie wynikają zaś w sposób zrozumiały z ich pism procesowych. Zarzucają oni, że Rada nie rozpatrzyła ich argumentów w odpowiednim czasie, w związku z czym uniemożliwiono im podniesienie oczywistego błędu w ocenie. Skarżący nie wyjaśniają jednak, jakie argumenty mają na myśli, ani o jaki oczywisty błąd w ocenie im chodzi.

- ⁶² Dlatego też należy odrzucić czwartą część zarzutu pierwszego jako niedopuszczalną, a w związku z tym oddalić cały zarzut pierwszy.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego zobowiązania cenowego spółki Silmak

W przedmiocie pierwszej części zarzutu drugiego, opartej na naruszeniu zasady równego traktowania

Argumenty stron

- ⁶³ Skarżący twierdzą, że Rada naruszyła zasadę równego traktowania, przekazując z wyprzedzeniem ustalenia tymczasowe spółce Silmak i umożliwiając jej w ten sposób podjęcie zobowiązania cenowego. Twierdzą, że Rada nie przekazała im w tym samym czasie wspomnianego dokumentu, podczas gdy znajdowali się oni w identycznej sytuacji jak spółka Silmak. Co więcej, twierdzą oni, że zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 11 lipca 1990 r. w sprawie C-323/88 Sermes, Rec. s. I-3027, pkt 46, 47, „dyskryminacji” nie można uzasadnić różnicami w sytuacji prawnej zainteresowanych, chyba że istnieje podstawa prawna dla tych różnic. Rada zaś powołuje się na utrwaloną praktykę, a nie na akt prawny.
- ⁶⁴ Rada, popierana przez Komisję, odpycha argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- ⁶⁵ Zasada równego traktowania zakazuje, po pierwsze, odmiennego traktowania podobnych sytuacji, a po drugie, jednakowego traktowania różnych sytuacji, chyba że obiektywne względy uzasadniają takie traktowanie [wyrok Trybunału z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie C-422/02 P Europe Chemi-Con (Deutschland) przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-791, pkt 33].
- ⁶⁶ Sąd stwierdza w tej kwestii, że skarżących i spółki Silmak nie można uznać za znajdujących się w podobnej sytuacji.
- ⁶⁷ Trzeba bowiem przypomnieć, że Rada wyjaśniła w swoich pismach procesowych, iż instytucje działały zgodnie z zasadami ustanowionymi w konkluzjach Rady Europejskiej z Essen (Niemcy) z dni 9 i 10 grudnia 1994 r., a także zgodnie z art. 36 ust. 2 Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a była jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony (Dz.U. 2004, L 84, s. 13, zwanego dalej „USS”). Zgodnie z tymi zasadami Komisja ustanowiła stałą praktykę w zakresie dochodzeń antydumpingowych dotyczących państw kandydujących do członkostwa, zgodnie z którą na około dwa miesiące przed ustanowieniem środków tymczasowych informuje ona Radę Stabilizacji i Stowarzyszenia, zainteresowany rząd oraz producentów-eksporterów o okolicznościach faktycznych, na podstawie których zamierza rekomendować ustanowienie środków tymczasowych. Rada dodaje, że informacja ta, obejmująca wyłącznie okoliczności faktyczne świadczące o dumpingu, ma na celu przede wszystkim pozwolić eksporterowi na przedstawienie zobowiązania cenowego.
- ⁶⁸ Należy zauważyć, jak to czyni Rada, że art. 36 ust. 2 USS przewiduje, po pierwsze, poinformowanie Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia o przypadkach dumpingu z chwilą wszczęcia dochodzenia antydumpingowego, a po drugie zastosowanie odpowiednich środków w razie niezaprzestania dumpingu lub braku innego satysfakcjonującego

rozwiązania w terminie 30 dni od dnia powiadomienia Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia o sprawie. Z postanowienia tego wynika, że wymiana informacji między Komisją a producentami-eksporterami z siedzibą w byłej jugosłowiańskiej Republice Macedonii musi mieć miejsce przed ustanowieniem tymczasowych środków antydumpingowych, gdyż inaczej nie byłoby możliwe znalezienie jakiegokolwiek satysfakcjonującego rozwiązania w rozumieniu tego postanowienia. Z tego samego powodu z postanowienia tego wynika, że producenci-eksporterzy muszą zostać poinformowani o ustaleniach i podstawowych okolicznościach faktycznych, na podstawie których instytucje zamierzają ustanowić tymczasowe środki antydumpingowe, inaczej bowiem producentom tym trudno byłoby zaproponować satysfakcjonujące rozwiązanie.

69 Spółka Silmak jest producentem z siedzibą w byłej jugosłowiańskiej Republice Macedonii, w związku z czym skorzystała z tego postanowienia i otrzymała ustalenia tymczasowe z wyprzedzeniem, co pozwoliło jej złożyć Komisji zobowiązanie cenowe. W związku z tym przekazanie tych ustaleń z wyprzedzeniem spółce Silmak nie stanowi naruszenia zasady równego traktowania, gdyż spółka ta znajdowała się w związku z art. 36 ust. 2 USS, w odmiennej sytuacji niż skarżący.

70 Wniosku tego nie podważa argument skarżących oparty na ww. w pkt 63 wyroku w sprawie Sermes.

71 Po pierwsze bowiem, wbrew twierdzeniu skarżących, Trybunał nie stwierdza w tym wyroku w sposób ogólny, że „dyskryminację” można uzasadnić różnicami w sytuacji prawnej zainteresowanych tylko pod warunkiem istnienia podstawy prawnej tych różnic. W sprawie, w której zapadł omawiany wyrok, skarżący twierdził, że zastosowanie szczególnych przepisów dotyczących wewnątrzniemieckiej wymiany handlowej, które pozwalały dokonywać przywozu z Niemieckiej Republiki Demokratycznej

do Republiki Federalnej Niemiec bez ceł antydumpingowych, powodowało „dyskryminację”. W wyroku Trybunał odpowiedział, że różnica w traktowaniu podniesiona przez spółkę Sermes znajduje podstawę prawną w protokole stanowiącym integralną część traktatu, w związku z czym nie można jej uznać za „dyskryminację”. Trybunał stwierdził więc jedynie, że w protokole stanowiącym integralną część traktatu znajdują się przepisy szczególne dotyczące wewnątrzniemieckiej wymiany handlowej, stanowiące podstawę uzasadniającą bardziej korzystne traktowanie producentów-eksporterów z siedzibą w Niemieckiej Republice Demokratycznej, zgodnie z orzecznictwem powołanym w pkt 65 powyżej.

72 Poza tym należy stwierdzić, że w każdym razie w niniejszym przypadku, jak wskazano w pkt 68 powyżej, różnica w traktowaniu między spółką Silmak a skarżącymi znajduje podstawę w przepisie prawa, to jest w art. 36 ust. 2 USS.

73 Dodatkowo trzeba zauważyć, że skarżący nie udowodnili w sposób dostateczny z prawnego punktu widzenia, iż stwierdzenie „dyskryminacyjnego traktowania” w zakresie ujawnienia ustaleń tymczasowych może podważać legalność zaskarżonego rozporządzenia, uzasadniając tym samym stwierdzenie jego nieważności. W odpowiedzi na pytania na ten temat postawione w trakcie rozprawy przypomnieli oni wyjaśnienia zawarte w ich pismach procesowych, zgodnie z którymi z powodu tego „dyskryminacyjnego traktowania” Rada ustanowiła w zaskarżonym rozporządzeniu obowiązek zapłaty ceł antydumpingowych przez okres pięciu i pół roku w przypadku skarżących, a tylko pięciu lat w odniesieniu do spółki Silmak.

74 Jednakże, po pierwsze, jeżeli rozumieć to stwierdzenie w ten sposób, iż zaskarżone rozporządzenie należy uznać za nieważne w odniesieniu do skarżących, ponieważ

spółka Silmak również powinna zostać zobowiązana do zapłaty ceł antydumpingowych przez okres pięciu i pół roku, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem poszanowanie zasady równego traktowania czy też niedyskryminacji, powołanej w pkt 65 powyżej, trzeba pogodzić z poszanowaniem zasady legalności, co oznacza, iż nikt nie może powoływać na swoją korzyść bezprawności popełnionej wobec innej osoby (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 4 lipca 1985 r. w sprawie 134/84 Williams przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. s. 2225, pkt 14 i przytoczone tam orzecznictwo; wyroki Sądu: z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-308/94 Cascades przeciwko Komisji, Rec. s. II-925, pkt 259; z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie T-23/99 LR AF 1998 przeciwko Komisji, Rec. s. II-1705, pkt 367). W związku z tym skarżący nie mogą opierać żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w dotyczącym ich zakresie na okoliczności, iż rozporządzenie to niezgodnie z prawem nakłada na spółkę Silmak obowiązek zapłaty ceł tylko na pięć lat.

⁷⁵ Po drugie, jeżeli twierdzenie to rozumieć w ten sposób, że zaskarżone rozporządzenie należy uznać za nieważne w zakresie dotyczącym skarżących, gdyż powinni zostać poddani, jak spółka Silmak, obowiązkowi zapłaty ceł antydumpingowych tylko przez pięć lat, należy przypomnieć, jak to wynika z motywu 132 zaskarżonego rozporządzenia, że skarżący złożyli Komisji zobowiązanie cenowe, a Komisja je odrzuciła. Skarżący nie przedstawili zaś żadnego argumentu wskazującego, że zobowiązanie cenowe, które mogliby złożyć wcześniej, w tym samym czasie co spółka Silmak, miałyby inną treść niż zobowiązanie, które złożyli po otrzymaniu ustaleń ostatecznych i miałyby więcej szans na akceptację Komisji. W związku z tym stwierdzenie „dyskryminacyjnego traktowania” skarżących w stosunku do spółki Silmak w każdym razie nie uzasadnia stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

⁷⁶ W świetle całości powyższych rozważań pierwszą część zarzutu drugiego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie drugiej części zarzutu drugiego, opartej na naruszeniu art. 6 ust. 7, art. 8 ust. 4 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

- ⁷⁷ Skarżący twierdzą, że Rada naruszyła art. 20 ust. 1, art. 6 ust. 7 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 20 ust. 1, art. 6 ust. 7 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009).
- ⁷⁸ Skarżący twierdzą w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ustalenia tymczasowe mogą zostać przekazane eksporterom dopiero po ustanowieniu tymczasowych środków antydumpingowych i tylko na pisemny wniosek. Zdaniem skarżących zaś, chociaż spółka Silmak nie zwracała się do Komisji z pisemnym wnioskiem o przekazanie ustaleń tymczasowych, zostały jej one przekazane w dniu 11 lipca 2007 r., czyli na długo przed wydaniem rozporządzenia tymczasowego.
- ⁷⁹ Następnie skarżący twierdzą, że zobowiązanie cenowe złożone przez spółkę Silmak w oparciu o bezprawnie udostępnione tymczasowe ustalenia zostało włączone do jawnych akt postępowania dopiero po oficjalnym ogłoszeniu rozporządzenia tymczasowego, co ich zdaniem narusza art. 6 ust. 7 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Skarżący dowiedzieli się bowiem o zobowiązaniu cenowym dopiero z rozporządzenia tymczasowego i mogli zapoznać się z jego jawną wersją dopiero w dniu 3 września 2007 r.

80 Rada, popierana przez Komisję, odpiera argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- 81 Po pierwsze, w odniesieniu do zarzutu opartego na naruszeniu art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, należy przypomnieć, że przepis ten dotyczy informowania stron. Konkretnie przewiduje on możliwość wystąpienia przez zainteresowanych z wnioskiem o ujawnienie najważniejszych faktów i ustaleń, w oparciu o które zostały nałożone tymczasowe środki, oraz określa praktyczne zasady ich ujawnienia. Wnioski o ujawnienie składa się, zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, w formie pisemnej, niezwłocznie po ustanowieniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie dokonuje się ujawnienia, również w formie pisemnej.
- 82 Jednakże treść tego przepisu w żaden sposób nie prowadzi do wniosku, że, jak twierdzą skarżący, ustalenia tymczasowe mogą zostać przekazane eksporterom dopiero po ustanowieniu tymczasowych środków antydumpingowych i tylko na pisemny wniosek. O ile można z art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wywieść, że zainteresowani mogą zwrócić się o przekazanie ustaleń dopiero po ustanowieniu środków tymczasowych i winni to uczynić na piśmie, o tyle przepis ten nie zabrania Komisji z własnej inicjatywy przekazać tych ustaleń przed ustanowieniem środków tymczasowych i bez pisemnego wniosku zainteresowanych.
- 83 W związku z tym zarzut skarżących opiera się na błędnej wykładni art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, należy go wobec tego oddalić.

- 84 Następnie, w odniesieniu do zarzutu opartego na naruszeniu art. 6 ust. 7 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy przypomnieć po pierwsze, że art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego przewiduje co do istoty, iż zainteresowani mogą, na pisemny wniosek, zwrócić się o umożliwienie im zapoznania się z jawnymi aktami postępowania oraz przedstawiać uwagi odnośnie do dokumentów zawartych w tych aktach, które to uwagi Komisja powinna wziąć pod uwagę. Po drugie zaś art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że strona składająca zobowiązanie przekazuje jawną wersję takiego zobowiązania w celu podania go do wiadomości podmiotom biorącym udział w dochodzeniu.
- 85 Ponownie trzeba stwierdzić, że treść tych przepisów w żaden sposób nie potwierdza twierdzenia skarżących, zgodnie z którym włączenie zobowiązania cenowego spółki Silmak do jawnych akt postępowania dopiero po oficjalnym ogłoszeniu rozporządzenia tymczasowego narusza art. 6 ust. 7 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Przepisy te wprowadzają z jednej strony zobowiązanie podmiotów składających zobowiązanie cenowe do przekazania jawnej wersji tego zobowiązania, a z drugiej strony zobowiązanie Komisji do udostępnienia tej jawnej wersji podmiotom zainteresowanym na ich pisemny wniosek. Nie zawierają jednak żadnej wskazówki co do czasu, kiedy powinno nastąpić włączenie zobowiązania cenowego do jawnych akt postępowania, i a fortiori żadnego obowiązku w tym względzie.
- 86 Zatem podobnie jak w przypadku poprzedniego zarzutu należy uznać, że niniejszy zarzut oparty jest na błędnej wykładni art. 6 ust. 7 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i należy go oddalić.
- 87 Dodatkowo należy zauważyć, że uchybienie proceduralne tego rodzaju, jak podniesione przez skarżących w niniejszym przypadku mogłoby prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia tylko pod warunkiem, że naruszałoby w konkretny sposób ich prawo do obrony, a co za tym idzie mogłoby wpłynąć na treść

tego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 1980 r. w sprawie 30/78 Distillers Company przeciwko Komisji, Rec. s. 2229, pkt 26).

- 88 Skarżący nie podali zaś żadnego argumentu wskazującego, iż zobowiązanie cenowe, jakie mogliby złożyć wcześniej, po zapoznaniu się ze zobowiązaniem spółki Silmak i z ustaleniami tymczasowymi, miałyby po pierwsze inną treść niż zobowiązanie złożone przez nich po otrzymaniu ustaleń ostatecznych, a po drugie większe szanse na akceptację Komisji. Nie wykazali w związku z tym, że zaskarżone rozporządzenie miałyby inną treść w odniesieniu do nich w braku podniesionych przez nich uchybień.
- 89 Wobec powyższego należy oddalić drugą część drugiego zarzutu jako bezzasadną.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu drugiego, opartej na niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia

Argumenty stron

- 90 Skarżący utrzymują, że Rada nie dopełniła obowiązku uzasadnienia. Skarżący w uwagach w przedmiocie ustaleń tymczasowych podnieśli bowiem naruszenie zasady równego traktowania, Rada jednakże na żadnym etapie, w tym w zaskarżonym rozporządzeniu, nie wyjaśniła powodów, dla których ujawniła z wyprzedzeniem ustalenia

tymczasowe, rozpoczęła rozmowy na temat zobowiązania cenowego i przyjęła to zobowiązanie.

⁹¹ Rada, popierana przez Komisję, odpiesa argumenty skarżących.

Ocena Sądu

⁹² Niniejszy zarzut należy rozpatrywać w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 44 i 45 powyżej.

⁹³ W rzeczywistości Komisja wyjaśniła w motywach 175 i 180 rozporządzenia tymczasowego powody, dla których uznała zobowiązanie złożone przez spółkę Silmak za możliwe do przyjęcia. Rada wyjaśniła również, w motywach 130–132 zaskarżonego rozporządzenia, dlaczego nie przyjęła zobowiązań złożonych przez czterech producentów-eksporterów i cofnęła akceptację dla zobowiązania złożonego przez spółkę Silmak. W związku z tym instytucje dopełniły obowiązków wynikających z orzecznictwa przytoczonego w pkt 44 i 45 powyżej.

⁹⁴ Natomiast, zgodnie z tym samym orzecznictwem i wbrew twierdzeniu skarżących, Rada nie była zobowiązana odpowiadać na ich uwagi dotyczące naruszenia zasady równego traktowania wynikającego z ujawnienia z wyprzedzeniem ustaleń tymczasowych. O ile bowiem powody, dla których złożone Komisji zobowiązania cenowe zostają przyjęte lub odrzucone, mają zasadnicze znaczenie z punktu widzenia logiki zaskarżonego rozporządzenia, nie można tego uznać w odniesieniu do powodów przekazania z wyprzedzeniem ustaleń tymczasowych spółce Silmak. W tej kwestii trzeba przypomnieć, że w pkt 73–75 powyżej wykazano już, iż stwierdzenie naruszenia zasady równego traktowania poprzez ujawnienie z wyprzedzeniem tych ustaleń

nie ma wpływu na zgodność z prawem zaskarżonego rozporządzenia. W związku z tym nawet gdyby skarżący uzyskali wyjaśnienia na temat powodów ujawnienia z wyprzedzeniem ustaleń tymczasowych, nie byłyby im one pomocne w kwestii powodów odrzucenia złożonego przez ich zobowiązania cenowego i przyjęcia zobowiązania spółki Silmak na etapie rozporządzenia tymczasowego i jego odrzucenia w rozporządzeniu ostatecznym. Inaczej mówiąc, powodów ujawnienia z wyprzedzeniem ustaleń tymczasowych nie sposób uznać za podstawę zaskarżonego rozporządzenia, brak wyjaśnień w tej kwestii nie spowodował więc niemożności zrozumienia tego rozporządzenia przez skarżących.

- 95 Stąd należy oddalić trzecią część drugiego zarzutu jako bezzasadną.

W przedmiocie części czwartej drugiego zarzutu, opartej na naruszeniu prawa skarżących do obrony

Argumenty stron

- 96 Skarżący twierdzą, że naruszono ich prawo do obrony, ponieważ zobowiązanie cenowe złożone przez spółkę Silmak nie zostało włączone do akt jawnych w stosownym czasie, to jest w chwili gdy jawne dane były potrzebne w celu skorzystania przez zainteresowanych z prawa do obrony. Rada twierdzi bowiem, że włączyła to zobowiązanie do akt jawnych w dniu 3 sierpnia 2007 r., podczas gdy skarżący zwracają uwagę, iż na egzemplarzu tego dokumentu, z którym się zapoznali, znajduje się data 3 września

2007 r., co oznacza, że nie został on włączony do akt jawnych przed tym dniem. Z tego względu skarżący nie byli w stanie złożyć zobowiązania cenowego przed ustanowieniem środków tymczasowych, a ich prawo do obrony zostało naruszone.

- 97 Rada, popierana przez Komisję, odpyera argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- 98 Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 52 powyżej zainteresowane przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość skutecznego przedstawienia swojego punktu widzenia w toku postępowania administracyjnego. Z orzecznictwa wynika również, że nie można mówić o naruszeniu prawa do obrony, jeżeli mimo uchybienia popełnionego przez instytucję skarżący byli w stanie w toku postępowania administracyjnego skutecznie przedstawić swój punkt widzenia (wyrok Sądu z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie T-147/97 *Champion Stationery i in. przeciwko Radzie*, Rec. s. II-4137, pkt 79). Wreszcie to strona skarżąca powinna wykazać, że w braku omawianego uchybienia byłaby w stanie lepiej dochodzić swoich interesów (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-51/92 *P Hercules Chemicals przeciwko Komisji*, Rec. s. I-4235, pkt 81; z dnia 15 października 2002 r. w sprawach połączonych C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P *Limburgse Vinyl Maatschappij i in. przeciwko Komisji*, Rec. s. I-8375, pkt 318).
- 99 W niniejszym przypadku skarżący twierdzą, że jawna wersja zobowiązania cenowego złożonego przez spółkę Silmak powinna zostać włączona do akt postępowania w dniu 3 sierpnia 2007 r., przed wydaniem rozporządzenia tymczasowego. Nie wyjaśniają jednak, po pierwsze, dlaczego uchybienie to uniemożliwiło im skuteczne przedstawienie ich punktu widzenia, a po drugie, w jaki sposób w braku tego uchybienia byłoby w stanie lepiej dochodzić swoich interesów. Mimo że skarżącym nie udostępniono jawnej wersji zobowiązania cenowego złożonego przez spółkę Silmak przed

wydaniem rozporządzenia tymczasowego, byli oni jednak w stanie złożyć Komisji takie zobowiązanie po otrzymaniu ustaleń ostatecznych, jak to wskazano w motywie 132 zaskarżonego rozporządzenia. Skarżący nie przedstawili żadnego argumentu na poparcie tezy, że zobowiązanie, jakie złożyliby wcześniej, po zapoznaniu się ze zobowiązaniem złożonym przez spółkę Silmak, miałyby inną treść niż zobowiązanie złożone przez nich po otrzymaniu ustaleń ostatecznych i że miałyby większe szanse na akceptację Komisji. Należy zatem uznać, że skarżący nie byłiby w stanie lepiej dochodzić swoich interesów, gdyby udostępniono im zobowiązanie spółki Silmak przed wydaniem rozporządzenia tymczasowego.

¹⁰⁰ Zatem instytucjom nie można zarzucać naruszenia prawa skarżących do obrony. Wynika stąd, że należy oddalić czwartą część zarzutu drugiego jako bezzasadną.

¹⁰¹ W związku z powyższym należy oddalić drugi zarzut w całości.

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego określenia szkody

Argumenty stron

¹⁰² Skarżący twierdzą, że Rada naruszyła art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 3 ust. 6 rozporządzenia nr 1225/2009), jako że większa część przemysłu wspólnotowego nie poniosła żadnej szkody. Jest bowiem bezsporne, że FerroAtlántica

SL i FerroPem SAS, dwaj wspólnotowi producenci żelazokrzemu stanowiący w okresie objętym dochodzeniem znaczną część przemysłu wspólnotowego pod względem mocy produkcyjnych i wielkości produkcji, nie ponieśli żadnej szkody w tym okresie, gdyż ich produkcja, sprzedaż oraz wykorzystanie mocy produkcyjnych pozostały na niezmiennym poziomie, a nawet wzrosły. Mimo to Rada uznała na podstawie art. 4 i art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 4 i art. 3 ust. 5 rozporządzenia nr 1225/2009) za konieczne ustalenie znacznej szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy jako całość. Zdaniem skarżących w ten sposób Rada popełniła szereg „istotnych błędów”.

¹⁰³ Po pierwsze, błędne z prawnego punktu widzenia było uznanie, że ocena szkody wymaga od Rady uwzględnienia wyłącznie czynników ekonomicznych dotyczących w taki sam sposób wszystkich podmiotów przemysłu wspólnotowego. W tej kwestii skarżący podnoszą, że o ile rzeczywiście art. 3 rozporządzenia podstawowego wymaga ustalenia istotnej szkody dla przemysłu wspólnotowego, o tyle nie wskazuje on, czy Komisja powinna opierać się wyłącznie na średniej ważonej wyników wszystkich producentów wspólnotowych, czy powinna wziąć również pod uwagę indywidualne wyniki każdego z producentów wspólnotowych.

¹⁰⁴ Po drugie, skarżący przypominają, że Rada jest zobowiązana wykazać istnienie istotnej szkody w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 6 rozporządzenia podstawowego (art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego jest obecnie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009). Zdaniem skarżących, jeżeli większa część przemysłu wspólnotowego nie poniosła szkody, nie można mówić o istotnej szkodzie dla przemysłu wspólnotowego, czy to z prawnego, czy z faktycznego punktu widzenia. Następnie skarżący twierdzą, że środki zastosowane w takich okolicznościach są nieproporcjonalne. Utrzymują wreszcie,

że ustalenia istotnej szkody dla przemysłu wspólnotowego, którego większa część nie poniosła żadnej szkody, nie można uznać za oparte na „pewnych i wiarygodnych dowodach” i dokonane w sposób sprawiedliwy. Tymczasem art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009) wymaga ustalenia szkody na podstawie rzeczywistych dowodów i po dokonaniu obiektywnej oceny wpływu rzekomego przywozu po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy.

¹⁰⁵ Po trzecie, skarżący są zdania, że podejście Rady, polegające na ustaleniu szkody na podstawie średniej ważonej wyników przemysłu wspólnotowego jako całości, nie znajduje oparcia w przepisach rozporządzenia podstawowego, a tym bardziej nie jest w nim przewidziane jako jedyna metoda pozwalająca stwierdzić istnienie szkody. Poza tym, gdyby uznać podejście Rady, polegające na ustaleniu szkody na podstawie średniej ważonej wyników przemysłu wspólnotowego jako całości, za poprawne, podejście takie byłoby sprzeczne z zakazem nadużywania prawa, który jest jedną z zasad ogólnych prawa Unii Europejskiej zgodnie z orzecznictwem.

¹⁰⁶ Rada, popierana przez Komisję, odpyera argumenty skarżących.

Ocena Sądu

¹⁰⁷ Skarżący kwestionują w istocie ustalenie Rady, zgodnie z którym przemysł wspólnotowy poniósł szkodę, podczas gdy ich zdaniem produkcja, sprzedaż i wykorzystanie mocy produkcyjnych dwóch producentów wspólnotowych stanowiących większą część przemysłu wspólnotowego pozostały na niezmiennym poziomie, a nawet

wzrosły. Twierdzą oni, że tym ustaleniem Rada naruszyła art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.

- 108 Analiza trzeciego zarzutu wymaga rozumowania dwuetapowego. W pierwszej kolejności należy dokonać wykładni art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i ogólnie jego art. 3, który dotyczy stwierdzenia istnienia szkody, w celu ustalenia zakresu obowiązków, jakie przepis ten nakłada na instytucje, jeśli chodzi o metodę określania szkody. Następnie należy zbadać, czy w niniejszym przypadku instytucje działały w zgodzie z tym przepisem, w tym z punktu widzenia sytuacji FerroPem i FerroAtlántica, opisanej przez skarżących.
- 109 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do wykładni art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, który zdaniem skarżących został naruszony, należy zauważyć, iż przepis ten ustanawia trzy zasady. Po pierwsze, ocena szkody wymaga od instytucji wykazania wpływu przywozu po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy. Po drugie przepis ten wyjaśnia, że ocena powinna być oparta na wpływie wielkości przywozu po cenach dumpingowych lub poziomowi tych cen. Po trzecie szkoda musi być istotna.
- 110 Przepis ten nie wskazuje natomiast metody, jaką mają stosować instytucje przy ocenie wpływu wielkości przywozu po cenach dumpingowych lub poziomowi tych cen na przemysł wspólnotowy. W tej kwestii trzeba odwołać się do art. 3 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego. Artykuł 3 ust. 2 stanowi generalnie, że ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny. Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu. Przepis ten zawiera listę, która nie jest wyczerpująca, istotnych czynników

i wskaźników ekonomicznych i wyjaśnia, że żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

- 111 Z art. 3 ust. 2, 5 i 6 rozporządzenia podstawowego łącznie wynika więc co do istoty, że ustalenie szkody wymaga obiektywnej, opartej na rzeczywistych dowodach oceny wpływu wielkości przywozu po cenach dumpingowych lub poziomu tych cen na przemysł wspólnotowy, polegającej na ocenie czynników i wskaźników ekonomicznych istotnych dla sytuacji tego przemysłu.
- 112 Należy jeszcze dodać, że pojęcie przemysłu wspólnotowego, którym posługuje się art. 3 ust. 2, 5 i 6 rozporządzenia podstawowego, jest zdefiniowane w art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia (obecnie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009), zgodnie z którym określenie „przemysł wspólnotowy” oznacza wszystkich wspólnotowych producentów produktów podobnych lub tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów w całej Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 5 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009).
- 113 Artykuł 5 rozporządzenia podstawowego dotyczy wszczęcia postępowania antydumpingowego. Artykuł 5 ust. 4 stanowi, że wniosek o wszczęcie dochodzenia antydumpingowego uznaje się za złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają go producenci wspólnotowi, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji produktu podobnego we Wspólnocie.

- 114 Zatem z analizy przepisów omówionych w pkt 109–113 powyżej wynika, po pierwsze, że jakkolwiek ocena przeprowadzona przez instytucje powinna prowadzić do wniosku, że przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę, nie ma wymogu, by wszystkie istotne czynniki i wskaźniki ekonomiczne miały tendencję zniżkową. Po drugie, instytucje powinny dokonać oceny wpływu przywozu po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy w całości – to jest na wszystkich producentów wspólnotowych lub co najmniej na sytuację producentów wspólnotowych, którzy popierali wszczęcie postępowania antydumpingowego i których łączna produkcja stanowi ponad 50% całej produkcji danego produktu we Wspólnocie – lecz mają swobodę wyboru metody dojścia do tego rezultatu. Na przykład, jak podnoszą skarżący, instytucje mogą zarówno udowodnić istnienie szkody po stronie każdego producenta wspólnotowego, jak i udowodnić istnienie takiej szkody na podstawie łącznych lub ważonych danych dotyczących wszystkich producentów wchodzących w skład przemysłu wspólnotowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- 115 Następnie należy zbadać, czy w niniejszym przypadku ocena została przeprowadzona przez instytucje zgodnie z art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i, ogólniej, zgodnie z art. 3 tego samego rozporządzenia, którego wykładni dokonano w pkt 109–114 powyżej.
- 116 W tej kwestii trzeba na wstępie przypomnieć, że w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (zob. wyroki Trybunału: z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-351/04 Ikea Wholesale, Zb.Orz. s. I-7723, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 3 września 2009 r. w sprawie C-535/06 P Mosaer Baer India przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-7051, pkt 85).
- 117 Zgodnie z orzecznictwem ustalenie wystąpienia szkody w przemyśle wspólnotowym wymaga oceny złożonych sytuacji gospodarczych i kontrola sądowa takiej oceny musi

ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustalenia okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. ww. w pkt 116 wyrok w sprawie Mosaer Baer India przeciwko Radzie, pkt 86).

118 W tym kontekście trzeba zauważyć, że ocena została przeprowadzona przez instytucje na podstawie danych dotyczących sześciu producentów wspólnotowych, w tym FerroPem i FerroAtlántica. Trzeba jeszcze dodać, że wyjaśnienia Komisji w tej kwestii, zawarte w motywach 77 i 78 rozporządzenia tymczasowego, nie zostały zakwestionowane przez skarżących. Komisja wyjaśniła, że w okresie objętym dochodzeniem żelazokrzem wytwarzało siedmiu producentów we Wspólnocie. Skarga, w wyniku której wydano zaskarżone rozporządzenie została złożona w imieniu pięciu z nich. Po wszczęciu postępowania szósty producent zdecydował się poprzeć postępowanie, w pełni współpracując podczas dochodzenia. Siódmy producent nie zajął stanowiska, ani nie przekazał danych. Według Komisji produkcja sześciu współpracujących producentów wspólnotowych stanowiła 95% produkcji wspólnotowej żelazokrzemu w okresie objętym dochodzeniem.

119 Na tej podstawie instytucje dokonały analizy ewolucji czynników i wskaźników ekonomicznych istotnych dla sytuacji przemysłu wspólnotowego, zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Ocena ta została przeprowadzona w oparciu o dane łączne lub ważone, zależnie od czynnika lub wskaźnika gospodarczego, dla sześciu producentów wspólnotowych współpracujących w postępowaniu. W motywach 91–106 rozporządzenia tymczasowego Komisja dokonała w szczególności analizy zmian poziomu produkcji we Wspólnocie, mocy produkcyjnych i stopnia ich wykorzystania, zapasów, sprzedaży, udziałów w rynku, średnich ważonych cen, rentowności, płynności finansowej, inwestycji, zdolności do pozyskiwania kapitału, zatrudnienia, wydajności pracy i płac. Skarżący nie kwestionują danych liczbowych zawartych we wskazanych motywach rozporządzenia. Komisja uznała w motywach 107–109

rozporządzenia tymczasowego, że chociaż niektóre wskaźniki ekonomiczne pozostały na niezmiennym poziomie lub wykazywały tendencje wzrostowe, ogólna sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa znacznemu pogorszeniu w badanym okresie. Wnioski te zostały w całości potwierdzone przez Radę w motywie 82 zaskarżonego rozporządzenia.

¹²⁰ Konkretnie analiza zmian poziomu produkcji, wykorzystania mocy produkcyjnych oraz sprzedaży, przeprowadzona w motywach 91, 93 i 95 rozporządzenia tymczasowego, wykazała tendencje zniżkowe tych wielkości, mimo że zgodnie z twierdzeniem skarżących dane dostarczone przez FerroPem i FerroAtlántica, uwzględnione w analizie, były na niezmiennym poziomie lub wskazywały na ewolucję w kierunku wzrostu.

¹²¹ Należy wobec tego uznać, że metodologia zastosowana przez instytucje w ramach tej analizy, to jest wykorzystanie danych łącznych lub ważonych, jest zgodna z art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i generalnie z art. 3 tego rozporządzenia, którego wykładnia została dokonana w pkt 109–114 powyżej. Zatem żaden z argumentów podniesionych przez skarżących nie pozwala udowodnić oczywistego błędu w ocenie przy jej przeprowadzaniu, w związku z czym analizy tej nie można podważyć.

¹²² Po pierwsze, argument, zgodnie z którym błędne z prawnego punktu widzenia jest twierdzenie, że ustalenie szkody wymaga uwzględnienia przez Radę wyłącznie czynników ekonomicznych dotyczących w taki sam sposób wszystkich podmiotów przemysłu wspólnotowego jest nietrafny, jako że Rada, jak ustalono w pkt 119 i 120 powyżej, nie ograniczyła oceny do czynników ekonomicznych dotyczących w taki sam sposób wszystkich podmiotów przemysłu wspólnotowego.

- 123 Po drugie, argument, zgodnie z którym stwierdzenia istotnej szkody dla przemysłu wspólnotowego, którego większa część nie poniosła żadnej szkody, nie można uznać za oparte na „pewnych i wiarygodnych dowodach” i dokonane w sposób sprawiedliwy, nie jest przekonujący. Jak bowiem ustalono w pkt 119 i 120 powyżej, dane dostarczone przez FerroPem i FerroAtlántica zostały wzięte pod uwagę, a analiza przeprowadzona przez instytucje była generalnie zgodna z art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i generalnie z art. 3 tego rozporządzenia. Poza tym skarżący nie podnieśli żadnego argumentu w celu wykazania, że ocena ta obarczona jest oczywistym błędem w ocenie, na przykład że dane dostarczone przez FerroPem i FerroAtlántica dotyczące produkcji, sprzedaży i mocy produkcyjnych powinny zostać uwzględnione w sposób ważony, a nie łączny.
- 124 Po trzecie, zarzut skarżących oparty na nadużyciu prawa, niewystarczająco precyzyjny, należy uznać za niedopuszczalny na podstawie art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, który znajduje zastosowanie do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu oraz na podstawie art. 44 § 1 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem, którego wykładnia została dokonana w orzecznictwie omówionym w pkt 60 powyżej.
- 125 W związku z tym trzeci zarzut należy oddalić jako częściowo bezzasadny, a częściowo niedopuszczalny.

4. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego analizy związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą

- 126 Czwarty zarzut składa się z sześciu części.

W przedmiocie części pierwszej czwartego zarzutu, dotyczącej wpływu na przemysł wspólnotowy wycofania się z rynku wspólnotowego producentów z krajów trzecich oraz zmiany profilu i ograniczenia produkcji niektórych producentów wspólnotowych

Argumenty stron

- ¹²⁷ W pierwszej kolejności skarżący utrzymują, że wnioski Rady dotyczące wpływu wielkości przywozu po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy, zawarte w motywach 112–114 rozporządzenia tymczasowego i potwierdzone w motywie 86 zaskarżonego rozporządzenia, są oczywiście błędne i naruszają art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Przypominają oni, że w uwagach w przedmiocie ustaleń tymczasowych wykazali, iż szkoda, jaką poniósł przemysł wspólnotowy, nie mogła wynikać z przywozu po cenach dumpingowych, jako że przywóz ten nie pozwolił na uzyskanie żadnego udziału w rynku, który by nie był dobrowolnie zwolniony przez wspólnotowych producentów żelazokrzemu.
- ¹²⁸ W tej kwestii skarżący twierdzą, po pierwsze, że udowodnili, iż wzrost wielkości przywozu po cenach dumpingowych wynikał w znacznej mierze z „luki” powstałej na rynku wspólnotowym po wycofaniu się producentów z Norwegii, Islandii i Wenezueli i wskutek niemożności zaspokojenia przez wspólnotowych producentów żelazokrzemu odpowiadającego temu popytu wspólnotowych użytkowników. Natomiast pozostała część wzrostu przywozu po cenach dumpingowych wynika z faktu, że OFZ a.s., jeden z producentów żelazokrzemu, zmienił profil produkcji, że Huta Łaziska SA, istotny producent wspólnotowy, znacznie obniżył wielkość produkcji wskutek poważnego sporu z dostawcą energii elektrycznej, a Vargön Alloys AB, kolejny wspólnotowy producent żelazokrzemu, ograniczył produkcję z racji wysokich kosztów energii.

- 129 Po drugie, skarżący dodają, że nawet gdyby rzeczywiście zastąpienie żelazokrzemu pochodzącego z krajów trzecich nie było powodem zmniejszenia udziałów w rynku przemysłu wspólnotowego, niewykorzystania przez niego mocy produkcyjnych i zbyt niskich cen, nie oznacza to samo z siebie, iż przywóz po cenach dumpingowych stanowi rzeczywistą przyczynę tych słabych wyników. Wzrost przywozu z Wenezueli i Islandii spowodował w znacznej mierze spadek produkcji przemysłu wspólnotowego, podobnie jak dobrowolne działania producentów wspólnotowych związane ze sporami z dostawcami energii i wzrostem kosztów produkcji.
- 130 W drugiej kolejności skarżący podnoszą w replice, na podstawie art. 48 § 2 regulaminu postępowania, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, ustalając stopień i przyczyny dobrowolnego ograniczenia wielkości produkcji przez przemysł wspólnotowy. W szczególności stwierdzenia Rady, zgodnie z którymi Huta Łaziska przestawiła się na produkcję krzemomanganu z powodu przerw w dostawie energii elektrycznej i zaprzestała produkcji żelazokrzemu, są sprzeczne z danymi zawartymi w dokumentacji przekazanej przez skarżących oraz przez wnioskodawców. Twierdzenie Rady, zgodnie z którym OFZ nie zmienił profilu produkcji w stronę krzemomanganu jest sprzeczne z oświadczeniami wnioskodawcy oraz dokumentami finansowymi OFZ. Twierdzenie Rady, zgodnie z którym Vargön Alloys nie miał technicznych możliwości przedstawienia się na produkcję żelazochromu jest błędne, na co wskazują dokumenty finansowe tej spółki, które jednocześnie pozwalają skarżącym twierdzić, że Vargön Alloys postanowił zaprzestać produkcji z powodu przerw w dostawach energii elektrycznej.
- 131 W trzeciej kolejności skarżący podnoszą, również w replice, że twierdzenia Rady dotyczące Huty Łaziska i OFZ, omówione w pkt 130 powyżej, pojawiają się po raz pierwszy w odpowiedzi na skargę, co stanowi naruszenie prawa skarżących do obrony.
- 132 W czwartej kolejności skarżący twierdzą, że Rada nie dochowała obowiązku staranności, o którym mowa w szczególności w wyroku Sądu z dnia 13 lipca 2006 r. w

sprawie T-413/03 Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2243, pkt 49, oraz obowiązku uzasadnienia. W ustaleniach ostatecznych, w odpowiedzi na argumenty wysunięte przez skarżących, omówione w pkt 128 powyżej, Rada przyznała, że sporny przywóz mógł zastępować przywóz z krajów trzecich. Jednakże w ramach oceny istnienia związku przyczynowego Rada stwierdziła, że wzrost wielkości przywozu po cenach dumpingowych „zbiegł się ze znacznym spadkiem wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego (-37%) oraz z utratą istotnych udziałów w rynku (-11%), co wskazuje rzeczywiście na silny związek przyczynowy między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy”. Rozumowanie to stanowi zaś jedynie powtórzenie wniosków sformułowanych już na etapie rozporządzenia tymczasowego i nie odpowiada na argumenty skarżących, co ich zdaniem pokazuje, że Rada ani nie przeanalizowała tych argumentów z konieczną starannością, ani nie sporządziła odpowiedniego uzasadnienia.

¹³³ Rada, popierana przez Komisję, odiera argumenty skarżących.

Ocena Sądu

— W przedmiocie twierdzenia o udziałach w rynku zwolnionych przez producentów państw trzecich i producentów wspólnotowych

¹³⁴ Skarżący utrzymują w istocie, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie i naruszyły art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, pomijając fakt, że przywóz po cenach dumpingowych zajął na rynku miejsce wcześniej zwolnione przez producentów z państw trzecich oraz producentów wspólnotowych.

- 135 W tej kwestii należy po pierwsze przypomnieć, że art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego wymaga wykazania, iż wielkość przywozu po cenach dumpingowych lub poziom tych cen miały wpływ na przemysł wspólnotowy.
- 136 Po drugie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kwestia, czy przemysł wspólnotowy poniósł szkodę i czy można ją przypisać przywozowi po cenach dumpingowych, jak również kwestia, czy przywóz z innych państw, lub ogólniej rzecz biorąc, czy inne znane czynniki przyczyniły się do poniesienia szkody przez przemysł wspólnotowy, wymagają oceny złożonych zagadnień ekonomicznych, w zakresie której instytucjom przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania. Wynika z tego, że dokonywana przez sąd wspólnotowy kontrola analizy przeprowadzonej przez instytucje musi ograniczać się do weryfikacji zasad proceduralnych, prawidłowości ustalenia okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie T-107/04 Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-669, pkt 71; z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie HEG i Graphite India przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3685, pkt 120).
- 137 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że w motywach 112–114 rozporządzenia tymczasowego Komisja wyjaśniła w sposób jasny i precyzyjny powody, dla których uznała, iż przywóz po cenach dumpingowych miał istotny negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego.
- 138 Komisja wskazała najpierw, w motywie 112 rozporządzenia tymczasowego, okoliczności faktyczne, na których oparła swoje wnioski. Wielkość przywozu po cenach dumpingowych znacznie wzrosła w badanym okresie, podobnie jak jego udział w rynku we Wspólnocie. Mimo że średnie ceny w przywozie wzrosły w badanym okresie, pozostały znacznie poniżej cen produktów przemysłu wspólnotowego w tym samym

okresie. W okresie objętym dochodzeniem średnie ceny w przywozie po cenach dumpingowych były niższe o 3,7-11% od cen produktów przemysłu wspólnotowego, zależnie od konkretnego producenta-eksporterów, z wyjątkiem trzech współpracujących producentów-eksporterów, w przypadku których nie stwierdzono zniżenia cen. W tym samym okresie ceny produktów przemysłu wspólnotowego spadły.

¹³⁹ Następnie w motywie 113 rozporządzenia tymczasowego Komisja dokonała analizy tych okoliczności faktycznych. Podkreśliła, że zwiększenie wielkości przywozu po zniżonych cenach oraz wzrost jego udziału w rynku w badanym okresie zbiegł się w czasie z pogorszeniem się sytuacji przemysłu wspólnotowego. Ponadto zdaniem Komisji przemysł wspólnotowy nie był w stanie podnieść swoich cen sprzedaży do niezbędnego poziomu, tak aby w pełni pokryć swoje koszty, ponieważ jego ceny sprzedaży uległy zniżeniu w okresie objętym dochodzeniem przez przywóz po cenach dumpingowych.

¹⁴⁰ Analiza ta została potwierdzona przez Radę w motywach 85 i 86 zaskarżonego rozporządzenia.

¹⁴¹ Skarżący kwestionują tę analizę. Ich zdaniem przywóz po cenach dumpingowych nie mógł spowodować szkody, jako że wiązał się on jedynie z zajęciem udziałów w rynku zwolnionych wcześniej, z jednej strony przez producentów-eksporterów norweskich, islandzkich i wenezuelskich, a z drugiej strony przez wspólnotowych producentów żelazokrzemu, OFZ, Hutę Łaziska i Vargön Alloys, którzy ograniczyli lub zmienili profil produkcji.

¹⁴² Jednakże twierdzenia skarżących nie przekonują z dwóch powodów.

¹⁴³ Po pierwsze, twierdzenia te nie są poparte w wystarczającym stopniu dowodami. Skarżący odsyłają bowiem do swoich uwag w przedmiocie ustaleń tymczasowych, gdzie, jak twierdzą, przedstawili dowody potwierdzające, że znaczna część wzrostu wielkości przywozu po cenach dumpingowych wynikała z „luki” pozostawionej na rynku wspólnotowym po wycofaniu się producentów z Norwegii, Islandii i Wenezueli i niemożności zaspokojenia przez producentów wspólnotowych popytu użytkowników wspólnotowych, a reszta wynikała z decyzji OFZ, Huty Łaziska i Vargön Alloys, by ograniczyć lub zmienić profil produkcji.

¹⁴⁴ Należy zaś zauważyć, że skarżący przedstawili dowody, iż przywóz z Norwegii uległ zmniejszeniu w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem. Przedstawili również tabelę wskazującą, że przywóz z Islandii i Wenezueli spadł w 2005 r., lecz wzrósł w 2006 r. Przedstawili również dowody świadczące, że OFZ, Huta Łaziska i Vargön Alloys ograniczyły lub zmieniły profil produkcji, przy czym w przypadku Huty Łaziska było to spowodowane sporem z dostawcą energii elektrycznej.

¹⁴⁵ Należy stwierdzić, że z wyjątkiem Huty Łaziska skarżący nie przedstawili dowodów świadczących, iż ograniczenie przywozu z Norwegii, Islandii i Wenezueli, jak również ograniczenie produkcji wspólnotowej nie było związane z przywozem po cenach dumpingowych.

- 146 Co więcej, skarżący nie wykazali ścisłego powiązania między wzrostem wielkości przywozu po cenach dumpingowych a udziałami w rynku zwolnionymi przez producentów-eksporterów norweskich, islandzkich i wenezuelskich, jak też przez OFZ, Hutę Łaziska i Vargön Alloys.
- 147 Po drugie, skarżący jedynie bardzo skrótowo i niekompletnie przedstawiają okoliczności faktyczne i pomijają zmiany wielu istotnych czynników ekonomicznych.
- 148 Przede wszystkim skarżący pomijają znaczenie cen. Należy zaś zauważyć, za Radą, że zmiany wielkości przywozu trzeba rozpatrywać w związku z cenami w przywozie po cenach dumpingowych i porównując je do cen w przywozie z krajów trzecich, jak i do cen stosowanych przez przemysł wspólnotowy. W niniejszym przypadku przywóz z krajów trzecich, którego zaprzestanie miało spowodować powstanie „luki” na rynku, następował po cenach wyższych od cen w przywozie po cenach dumpingowych. Co więcej, ceny stosowane przez przemysł wspólnotowy zostały zaniżone z powodu owego przywozu.
- 149 Następnie skarżący pomijają okoliczność, iż udział w rynku przemysłu wspólnotowego uległ zmniejszeniu. Tymczasem gdyby przywóz po cenach dumpingowych zajął tylko przestrzeń rynkową zwolnioną przez producentów-eksporterów pochodzących z krajów trzecich, udział w rynku przemysłu wspólnotowego pozostałby na niezmiennym poziomie. Skarżący musieliby więc udowodnić, że udział w rynku utracony przez przemysł wspólnotowy w badanym okresie odpowiadał ograniczeniu produkcji przez OFZ, Hutę Łaziska oraz Vargön Alloys, czego nie uczynili.
- 150 Wreszcie skarżący pominęli okoliczność, iż producenci wspólnotowi dysponowali niewykorzystanymi mocami produkcyjnymi. Twierdzą oni zaś, że producenci wspólnotowi dobrowolnie nie wykorzystali tych mocy, nie udowadniają tego jednak.

151 W związku z tym należy uznać, że żaden z argumentów podniesionych przez skarżących nie dowodzi, iż analiza przeprowadzona przez instytucje w motywach 112–114 rozporządzenia tymczasowego i potwierdzona w motywach 85 i 86 zaskarżonego rozporządzenia jest obarczona oczywistym błędem w ocenie i narusza art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.

152 Twierdzenie skarżących należy wobec tego oddalić jako bezzasadne.

— W przedmiocie twierdzenia o wielkości i przyczynach dobrowolnego ograniczenia produkcji przez przemysł wspólnotowy

153 Skarżący utrzymują w istocie, że wyjaśnienia Rady zawarte w odpowiedzi na skargę, dotyczące oceny wielkości i przyczyn ograniczenia i zmiany profilu produkcji przez OFZ, Hute Łaziska i Vargön Alloys, stanowią oczywisty błąd w ocenie, którego skarżący nie mogli podnieść w skardze.

154 Trzeba zauważyć, że zarzut ten ma taki sam przedmiot jak zarzut poprzedni, to jest stwierdzenie oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego poprzez błędną ocenę wpływu wielkości przywozu po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy, a w szczególności poprzez pominięcie okoliczności, iż OFZ, Huta Łaziska i Vargön Alloys dobrowolnie ograniczyły i zmieniły profil produkcji.

155 Ponieważ poprzednie twierdzenie zostało oddalone jako bezzasadne, tak samo należy uczynić w odniesieniu do tego twierdzenia.

— W przedmiocie twierdzenia o naruszeniu prawa skarżących do obrony

- 156 Skarżący twierdzą w istocie, że wyjaśnienia udzielone przez Radę w odpowiedzi na skargę, dotyczące stopnia i przyczyn ograniczenia i zmiany profilu produkcji przez OFZ, Hutę Łaziska oraz Vargön Alloys pojawiły się w tym piśmie procesowym po raz pierwszy, co stanowi naruszenie ich prawa do obrony.
- 157 Twierdzenie to należy rozpatrywać w świetle orzecznictwa omówionego w pkt 52 i 98 powyżej. Zgodnie zaś z tym orzecznictwem o naruszeniu prawa do obrony można mówić tylko wtedy, gdy z powodu nieprawidłowości popełnionej przez instytucje skarżący nie są w stanie w toku postępowania administracyjnego skutecznie przedstawić swojego punktu widzenia.
- 158 Należy zauważyć, że w niniejszym przypadku skarżący mieli sposobność skutecznie przedstawić swój punkt widzenia w toku postępowania antydumpingowego. Ich uwagi w przedmiocie ustaleń tymczasowych oraz w przedmiocie ustaleń ostatecznych zawierają istotne wywody poświęcone temu, że producenci wspólnotowi dobrowolnie ograniczyli produkcję.
- 159 Co więcej, w ustaleniach ostatecznych instytucje udzieliły odpowiedzi na argumenty podniesione przez skarżących w uwagach w przedmiocie ustaleń tymczasowych. Instytucje nie dopuściły się więc żadnej nieprawidłowości, a w odpowiedzi na skargę odpowiadają jedynie na argumenty podniesione w skardze.

160 Zatem twierdzenie to należy oddalić jako bezzasadne.

— W przedmiocie twierdzenia o niedochowaniu obowiązku staranności i obowiązku uzasadnienia

161 Skarżący twierdzą w istocie, że Rada nie dochowała obowiązku staranności oraz obowiązku uzasadnienia, ponieważ ustalenia ostateczne zawierają rozumowanie dotyczące wpływu przywozu po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy, będące jedynie powtórzeniem wniosków sformułowanych na etapie rozporządzenia tymczasowego i nieodpowiadające na argumenty podniesione przez nich w uwagach w przedmiocie ustaleń tymczasowych.

162 W tej kwestii trzeba stwierdzić, że skarżący nie mogą powoływać się na niedochowanie obowiązku staranności oraz obowiązku uzasadnienia, podczas gdy w rzeczywistości kwestionują zasadność wniosków instytucji. Okoliczność, że skarżący uznają wyjaśnienia udzielone przez instytucje za niesatysfakcjonujące, w żaden sposób nie dowodzi bowiem, iż instytucje nie dochowały obowiązku staranności i obowiązku uzasadnienia.

163 Co więcej, należy przypomnieć, jak stwierdzono w pkt 159 powyżej, że ustalenia ostateczne zawierały odpowiedź na zarzuty skarżących sformułowane w ich uwagach w przedmiocie ustaleń tymczasowych w odniesieniu do wpływu przywozu po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy. Radzie nie można więc zarzucać niedochowania obowiązku staranności i obowiązku uzasadnienia.

- 164 W związku z tym należy oddalić jako bezzasadne to twierdzenie, a zatem pierwszą część czwartego zarzutu w całości.

W przedmiocie części drugiej czwartego zarzutu, dotyczącej przyczyn szkody poniesionej indywidualnie przez podmioty przemysłu wspólnotowego

Argumenty stron

- 165 Skarżący twierdzą, że Rada naruszyła art. 3 ust. 5 i 6 rozporządzenia podstawowego, odmawiając zbadania związku przyczynowego na szczeblu indywidualnych producentów wspólnotowych i stwierdzając w motywach 63–65 zaskarżonego rozporządzenia, że analizę związku przyczynowego należy przeprowadzić na szczeblu przemysłu wspólnotowego jako całości.
- 166 Na poparcie tego twierdzenia, odrębnym zdaniem skarżących od trzeciego zarzutu, zwracają oni uwagę, po pierwsze, że art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie nakazuje organowi prowadzącemu dochodzenie badać wyłącznie czynników ekonomicznych dotyczących w taki sam sposób wszystkich producentów wspólnotowych. Przepis ten nakazuje ich zdaniem nie tylko dokonać analizy wszystkich czynników ekonomicznych, lecz również przeprowadzić taką ocenę w odniesieniu do „stanu tego przemysłu”, co jest pojęciem znacznie szerszym od „przemysłu wspólnotowego”. Podobnie art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego należy zdaniem skarżących interpretować w związku z art. 3 ust. 5 tego rozporządzenia, a zatem nie da się udowodnić, że przywóz po cenach dumpingowych jest powodem istotnej szkody, bez uwzględnienia wszelkich czynników ekonomicznych mających wpływ na sytuację

przemysłu wspólnotowego. Oznacza to, iż nie można pominąć czynników ekonomicznych, co do których udowodniono, iż wpływają one odmiennie na różnych producentów wspólnotowych. Skarżący dodają, że gdyby pomijać te czynniki, zbyt łatwo byłoby stwierdzić istnienie związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a jakąkolwiek szkodą jedynie w oparciu o zbieżność w czasie między tym przywozem a szkodą.

¹⁶⁷ Następnie skarżący podnoszą, że przedstawili szereg dowodów mających na celu wykazanie, iż po pierwsze, według danych dotyczących produkcji dwóch producentów wspólnotowych stanowiących większą część przemysłu wspólnotowego przywóz po cenach dumpingowych nie spowodował spadku produkcji, po drugie czterech producentów wspólnotowych stanowiących większą część przemysłu wspólnotowego znacznie podwyższyło ceny, a po trzecie Huta Łaziska, jeden z głównych producentów wspólnotowych, zmniejszył produkcję o 60 000 ton z powodu trudności z dostawami energii elektrycznej. Rada nie kwestionowała ich zdaniem tych faktów.

¹⁶⁸ Rada, popierana przez Komisję, odpira argumenty skarżących.

Ocena Sądu

¹⁶⁹ Jeżeli celem tej części czwartego zarzutu jest podważenie zasadności dokonanej przez instytucje oceny związku przyczynowego, należy zauważyć, że wszystkie argumenty podniesione przez skarżących na poparcie tej części zarzutu z wyjątkiem jednego dotyczą w istocie określenia szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Tylko argument w sprawie Huty Łaziska dotyczy analizy związku przyczynowego, jako że skarżący dążą do udowodnienia, iż szkoda poniesiona przez tego producenta

wspólnotowego nie wynikała z przywozu po cenach dumpingowych, lecz z trudności z dostawami energii elektrycznej. Natomiast argumentacja na temat art. 3 ust. 5 i 6 rozporządzenia podstawowego nie dotyczy analizy związku przyczynowego, lecz oceny czynników leżących u podstaw szkody. Dotyczy to również argumentów w sprawie wielkości produkcji dwóch producentów wspólnotowych stanowiących większą część przemysłu wspólnotowego, jak i podwyżek cen dokonanych przez czterech producentów wspólnotowych stanowiących większą część przemysłu wspólnotowego.

- 170 W związku z powyższym w odniesieniu do argumentów dotyczących co do istoty określenia szkody trzeba przypomnieć, że w pkt 118–123 powyżej wskazano, iż metodologia zastosowana przez instytucje w celu określenia szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy była zgodna z art. 3 rozporządzenia podstawowego, a dane liczbowe dotyczące produkcji we Wspólnocie, mocy produkcyjnych i ich wykorzystania, zapasów, sprzedaży, udziałów w rynku, średnich cen ważonych, rentowności, przepływów finansowych, inwestycji i zwrotu z nich, zdolności do pozyskiwania kapitału, zatrudnienia, wydajności pracy i płac nie zostały zakwestionowane przez skarżących.
- 171 Nie można zatem uznać, że instytucje pominęły niektóre czynniki ekonomiczne, które zdaniem skarżących wskazują odmienne tendencje u różnych producentów wspólnotowych. W szczególności w odniesieniu do zmian wielkości produkcji i poziomu cen instytucje w pełni uwzględniły dane dotyczące wszystkich producentów współpracujących w dochodzeniu.
- 172 Następnie w odniesieniu do argumentu dotyczącego Huty Łaziska należy zauważyć na wstępie, że analiza związku przyczynowego nie musi być koniecznie dokonywana na szczeblu przemysłu wspólnotowego jako całości, w taki sposób, że szkoda

poniesiona przez jednego producenta wspólnotowego, spowodowana inną przyczyną niż przywóz po cenach dumpingowych, nie będzie mogła zostać wzięta pod uwagę. W ramach analizy tak zwanego „nieprzypisania”, o której mowa w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 3 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009), instytucje zobowiązane są bowiem, po pierwsze, zbadać wszelkie inne znane czynniki powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego jednocześnie z przywozem po cenach dumpingowych, a po drugie, zadbać o to, by szkody spowodowane innymi czynnikami nie zostały przypisane przywózowi po cenach dumpingowych. Artykuł 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego nie precyzuje, że musi tu chodzić koniecznie o wywołaną inną przyczyną szkodę dla przemysłu wspólnotowego jako całości. Ze względu na cel tego przepisu, jakim jest dokonanie przez instytucje rozróżnienia i oddzielenia szkodliwych skutków przywozu po cenach dumpingowych od skutków wynikających z innych przyczyn, w pewnych okolicznościach szkoda, jaką poniósł indywidualnie jeden z producentów wspólnotowych, wywołana innym czynnikiem niż przywóz po cenach dumpingowych, powinna zostać wzięta pod uwagę, jeżeli przyczyniła się do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy jako całość.

¹⁷³ Należy zaś stwierdzić, że szkoda, jaką Huta Łaziska mogła ponieść w związku z trudnościami z dostawą energii elektrycznej, została uwzględniona w motywie 101 skarżonego rozporządzenia. Rada wyjaśniła tam, że nawet gdyby wykluczyć dane dotyczące tego producenta z analizy szkody, tendencje zaobserwowane w odniesieniu do przemysłu wspólnotowego nadal wskazywałyby na wystąpienie szkody. Jednakże skarżący nie próbowali udowodnić, że stwierdzenie to zawiera oczywisty błąd w ocenie.

¹⁷⁴ W związku z tym trzeba uznać, że argument skarżących dotyczący sytuacji Huty Łaziska jest nie do przyjęcia. Wobec całości powyższych rozważań należy oddalić drugą część czwartego zarzutu jako bezzasadną.

W przedmiocie części trzeciej czwartego zarzutu, dotyczącej ograniczenia produkcji przemysłu wspólnotowego

Argumenty stron

- ¹⁷⁵ Zdaniem skarżących wniosek Rady, zgodnie z którym przywóz po cenach dumpingowych doprowadził do ograniczenia produkcji przemysłu wspólnotowego, jest oczywiście błędny, jako że większość producentów wspólnotowych nie ograniczyła produkcji.
- ¹⁷⁶ Skarżący przypominają bowiem, że przedstawili dowody świadczące, iż FerroAtlántica i FerroPem, dwaj producenci wspólnotowi stanowiący większą część przemysłu wspólnotowego, nie ograniczyli produkcji mimo przywozu po cenach dumpingowych. Zdaniem skarżących zaś, gdyby sporny przywóz sam w sobie powodował negatywne skutki dla produkcji przemysłu wspólnotowego, takie niekorzystne zmiany musiałyby występować u każdego z producentów wspólnotowych. Ponieważ dane znajdujące się w aktach postępowania wskazują na bardzo różnorodne zmiany u różnych producentów wspólnotowych, „uproszczony wniosek”, zgodnie z którym przywóz po cenach dumpingowych uległ znacznemu powiększeniu, co jednocześnie spowodowało ograniczenie produkcji przemysłu wspólnotowego, należy podważyć.
- ¹⁷⁷ Rada, popierana przez Komisję, odpiesa argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- 178 Skarżący twierdzą w istocie, że wniosek Rady, zgodnie z którym przywóz po cenach dumpingowych spowodował ograniczenie produkcji przemysłu wspólnotowego, jest oczywiście błędny, jako że dwaj producenci stanowiący większą część producentów wspólnotowych nie ograniczyli produkcji.
- 179 Należy stwierdzić, że jeżeli niniejsza część zarzutu ma na celu zakwestionowanie zasadności dokonanej przez instytucje oceny związku przyczynowego, podczas gdy trzeci zarzut ma na celu zakwestionowanie zasadności określenia szkody, to jednak argumentacja podniesiona przez skarżących w ramach niniejszej części czwartego zarzutu jest identyczna z argumentacją przedstawioną w ramach trzeciego zarzutu. W związku z tym należy stwierdzić, że argumentacja ta jest bezzasadna z powodów omówionych w pkt 107–123 powyżej.
- 180 Wobec powyższego należy oddalić niniejszą część czwartego zarzutu jako bezzasadną.

W przedmiocie czwartej części czwartego zarzutu, dotyczącej znaczenia wzrostu kosztów odczuwanego przez przemysł wspólnotowy

Argumenty stron

- 181 W pierwszej kolejności skarżący podnoszą, że zawarte w rozporządzeniu tymczasowym oraz w zaskarżonym rozporządzeniu stwierdzenia, zgodnie z którymi ceny

energii wzrosły na całym świecie, w tym w krajach objętych dochodzeniem, i to nieraz bardziej niż w Europie, a poza tym przywóz po niskich, dumpingowych cenach nie pozwolił przemysłowi wspólnotowemu przerzucić wzrostu kosztów na kontrahentów, stanowiąc oczywisty błąd w ocenie.

182 Po pierwsze, zdaniem skarżących Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie znaczenia wzrostu kosztów produkcji. Przypominają oni w tej kwestii, że w toku dochodzenia przedstawili dowody świadczące, iż jednostkowe koszty pracy ponoszone przez przemysł wspólnotowy wzrosły średnio o 45% na tonę oraz że koszty energii wzrosły u wszystkich producentów wspólnotowych z wyjątkiem jednego o ponad 10%. Co więcej, skarżący udowodnili, że koszty te wzrosły dużo bardziej w Unii Europejskiej niż w innych regionach świata, w tym w krajach objętych postępowaniem antydumpingowym. Rada zaś ani nie wzięła tych dowodów pod uwagę, ani ich nie zakwestionowała.

183 Po drugie skarżący twierdzą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie znaczenia popytu sektora hutniczego dla możliwości przerzucenia przez przemysł wspólnotowy wzrostu kosztów na kontrahentów. Skarżący przypominają w tej kwestii, że na podstawie wykresu pokazującego brak korelacji między produkcją stali na świecie a umownymi cenami żelazokrzemu w Unii Europejskiej Rada stwierdziła w ustaleniach ostatecznych, że popyt ze strony producentów stali nie grał żadnej roli w ustalaniu cen, ponieważ na poziomie Wspólnoty ceny żelazokrzemu spadały w niektórych okresach mimo wzrostu popytu sektora hutniczego.

184 Zdaniem skarżących zaś wykres przedstawiony przez Radę dowodzi, że generalnie ceny ulegały zmianom odpowiednio do popytu na stal. Poza tym Rada powinna była

dokonać analizy zmian wspólnotowej produkcji stali w stosunku do zmian cen żelazokrzemu na rynku wspólnotowym. Analiza ta wykazałaby, że zmiany wspólnotowych cen żelazokrzemu odpowiadały dokładnie zmianom wielkości wspólnotowej produkcji stali, że wspólnotowa produkcja stali stanowiła główny czynnik determinujący ceny żelazokrzemu oraz że w związku z tym to popyt ze strony producentów stali ograniczał możliwość przerzucenia wzrostu kosztów produkcji na kontrahentów.

185 W drugiej kolejności skarżący twierdzą, że Rada nie dopełniła obowiązku staranności oraz obowiązku uzasadnienia, ponieważ ani nie zakwestionowała, ani nie odpowiedziała na liczne dowody dotyczące wzrostu kosztów produkcji, przedstawione przez nich w toku dochodzenia.

186 Rada, popierana przez Komisję, odpiera argumenty skarżących.

Ocena Sądu

— W przedmiocie twierdzenia o oczywistych błędach w ocenie

187 Skarżący twierdzą w istocie, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie znaczenia wzrostu kosztów odczuwanego przez przemysł wspólnotowy.

- 188 W tej kwestii należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przy ustalaniu szkody Rada i Komisja są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, została rzeczywiście spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, a także są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami (wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. s. I-3813, pkt 16).
- 189 Co więcej, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 136 powyżej, kwestia, czy czynniki inne niż przywóz po cenach dumpingowych przyczyniły się do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, wymaga dokonania oceny złożonych problemów ekonomicznych, przy której instytucje dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, w związku z czym kontrola sądów Unii Europejskiej ma tu charakter ograniczony.
- 190 W związku z tym należy stwierdzić, że instytucje wyjaśniły w motywach 131–133 rozporządzenia tymczasowego i motywach 97–99 zaskarżonego rozporządzenia powody, dla których uznały, iż wzrost kosztów produkcji nie zaprzecza istnieniu związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą. Ich rozumowanie przebiega w trzech etapach. Po pierwsze, podkreśliły one, że wzrost kosztów zaobserwowany w sektorze stopów miał generalnie miejsce w skali światowej. Po drugie, zauważyły, że wzrost kosztów rzeczywiście miał miejsce w badanym okresie. Po trzecie, stwierdziły, że nawet jeżeli wzrost został częściowo skompensowany wzrostem cen sprzedaży, przywóz po niskich, dumpingowych cenach nie pozwolił przemysłowi wspólnotowemu zrównoważyć w pełni podrożenia produkcji.
- 191 Skarżący kwestionują to rozumowanie, przypominając, że w toku postępowania administracyjnego przedstawili dwie serie dowodów świadczących o braku związku

przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą. Twierdzą, po pierwsze, że udowodnili, iż ceny energii były wyższe w Unii Europejskiej niż na świecie. Odsyłają przy tym do ogólnych stwierdzeń Komisji zawartych w „trzecim pakiecie energetycznym” oraz do uwag Alliance of Energy-Intensive Industries. Po drugie, skarżący twierdzą, że udowodnili, iż popyt na stal miał decydujące znaczenie dla możliwości przerzucenia przez przemysł wspólnotowy wzrostu kosztów na ceny. Przedstawiają w tym celu wykres ilustrujący ewolucję produkcji stali we Wspólnocie w porównaniu z cenami żelazokrzemu również we Wspólnocie. Zdaniem skarżących wykres ten dowodzi, iż ceny żelazokrzemu we Wspólnocie ulegały zmianom dokładnie odpowiadającym ewolucji produkcji stali we Wspólnocie, w związku z czym to produkcja stali jest głównym czynnikiem determinującym ceny żelazokrzemu. Przeciwstawiają ten wykres wykresowi przedstawionemu przez instytucje w ustaleniach ostatecznych, z którego wynika brak korelacji między światowym popytem na stal a umownymi cenami żelazokrzemu we Wspólnocie.

¹⁹² Trzeba jednakże stwierdzić, że żaden z dowodów przedstawionych przez skarżących nie ma decydującego znaczenia. Przede wszystkim, w odniesieniu do dowodu świadczącego, iż ceny energii we Wspólnocie były wyższe od cen światowych, należy zauważyć, że skarżący odsyłają jedynie do stwierdzeń o charakterze ogólnym, lecz nie przedstawiają żadnych danych liczbowych. W szczególności nie przeprowadzili oni precyzyjnego i liczbowego porównania cen wspólnotowych i cen światowych energii ani nie udowodnili, że ów wzrost cen energii we Wspólnocie był przyczyną szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy.

¹⁹³ Następnie, w odniesieniu do wykresu dotyczącego ewolucji produkcji stali we Wspólnocie w porównaniu do cen żelazokrzemu we Wspólnocie należy zauważyć, że skarżący ograniczają się do ogólnego stwierdzenia, opartego na tym wykresie, iż zmiany cen żelazokrzemu we Wspólnocie odpowiadają dokładnie wielkości produkcji stali.

Nie przeprowadzili jednak analizy tego wykresu w celu wykazania, że popyt na stal (to jest produkcja stali) zmieniał się w taki sposób, iż producenci wspólnotowi nie byli w stanie w okresie objętym dochodzeniem przełożyć wzrostu kosztów produkcji na ceny. Co więcej, trzeba zauważyć, że wykres ten wskazuje na wzrost produkcji stali przez pierwsze trzy kwartały okresu objętego dochodzeniem, trwającego od dnia 1 października 2005 r. do dnia 30 września 2006 r., a spadek dopiero w czwartym kwartale. Wykres ten pokazuje również, iż ceny żelazokrzemu we Wspólnocie wzrastały w całym okresie objętym dochodzeniem. Skarżący nie tłumaczą zaś, dlaczego wzrost produkcji stali przez pierwsze trzy kwartały okresu objętego dochodzeniem był niewystarczający, by spowodować wzrost cen pozwalający producentom wspólnotowym żelazokrzemu przerzucić wzrost kosztów na użytkowników.

¹⁹⁴ W związku z tym dowody przedstawione przez skarżących nie wykazują, że wzrost kosztów był przyczyną szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy.

¹⁹⁵ Wobec powyższego, a zwłaszcza biorąc pod uwagę rozumowanie instytucji zawarte w rozporządzeniu tymczasowym i w zaskarżonym rozporządzeniu oraz niewystarczający charakter dowodów przedstawionych przez skarżących, należy oddalić twierdzenie o oczywistych błędach w ocenie.

¹⁹⁶ Należy zatem oddalić to twierdzenie jako bezzasadne.

— W przedmiocie twierdzenia o naruszeniu zasady dobrej administracji i niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia

¹⁹⁷ Skarżący twierdzą w istocie, że Rada nie dopełniła obowiązku staranności oraz obowiązku uzasadnienia, ponieważ ani nie zakwestionowała, ani nie odpowiedziała na liczne dowody dotyczące wzrostu kosztów produkcji, przedstawione przez nich w toku dochodzenia.

¹⁹⁸ W tej kwestii należy stwierdzić przede wszystkim, że wbrew twierdzeniu skarżących Rada odpowiedziała na ich argumenty. Po pierwsze, instytucje odpowiedziały na zarzuty skarżących dotyczące kosztów produkcji w motywach 131–133 rozporządzenia tymczasowego, w ustaleniach ostatecznych, w ustaleniach ostatecznych dotyczących CHEMK oraz w motywach 97–99 zaskarżonego rozporządzenia. Po drugie, instytucje odpowiedziały na zarzuty skarżących dotyczące popytu na stal w ustaleniach ostatecznych i w ustaleniach ostatecznych dotyczących CHEMK. Nie można im wobec tego zasadnie zarzucać naruszenia zasady dobrej administracji ani niedopełnienia obowiązku uzasadnienia.

¹⁹⁹ Ponadto, jak wskazano w pkt 162 powyżej, skarżący nie mogą powoływać się na niedochowanie obowiązku staranności i obowiązku uzasadnienia, skoro w rzeczywistości kwestionują zasadność wniosków instytucji. Okoliczność, iż zdaniem skarżących wyjaśnienia udzielone przez instytucje nie są wystarczające, w żaden sposób nie dowodzi, że instytucje nie dochowały obowiązku staranności lub obowiązku uzasadnienia.

200 Należy zatem oddalić to twierdzenie jako bezzasadne.

201 W związku z powyższym należy oddalić czwartą część czwartego zarzutu jako bezzasadną.

W przedmiocie piątej części czwartego zarzutu, opartej na niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do analizy szkody poniesionej przez Hutę Łaziska

Argumenty stron

202 Skarżący twierdzą, że Rada nie dopełniła obowiązku uzasadnienia, określonego między innymi w wyroku Trybunału z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-76/00 P Petrotub i Republica przeciwko Radzie, Rec. s. I-79, pkt 87, ponieważ zawarte w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia stwierdzenie na temat wpływu danych dotyczących konkretnie Huty Łaziska na określenie szkody nie zostało poparte żadnymi dowodami. Zdaniem skarżących stwierdzenie to stanowi „powtórzenie” bez żadnej wartości informacyjnej, niedające żadnego możliwego do sprawdzenia motywu na poparcie wniosku Rady, mimo wniosków, jakie skarżący kierowali w tej kwestii, w szczególności w uwagach w przedmiocie ustaleń ostatecznych, oraz mimo dowodów, jakie przedstawili w toku postępowania. Dowody te świadczą, że Huta Łaziska, największy wspólnotowy producent żelazokrzemu, zaprzestała produkcji żelazokrzemu w latach 2005–2006 z powodu sporu z dostawcą energii elektrycznej, w związku z czym

producent ten poniósł szkodę niespowodowaną przywozem stanowiącym przedmiot dochodzenia. Co więcej, skarżący twierdzą, że ograniczenie produkcji przez Hutę Łaziska było tak znaczne, że odpowiada za istotną część ograniczenia produkcji przez przemysł wspólnotowy w całości.

- 203 W replice skarżący odpierają uwagę Rady, że nie wnosili o wyjaśnienia w kwestii oceny szkody dokonanej przez Radę z wyłączeniem danych dotyczących Huty Łaziska, jak to wynika z motywu 101 zaskarżonego rozporządzenia. Skarżący twierdzą, że złożyli taki wniosek w dniu 7 stycznia 2008 r.
- 204 Rada, popierana przez Komisję, odpiera argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- 205 Skarżący twierdzą w istocie, że Rada nie dopełniła obowiązku uzasadnienia, ponieważ motyw 101 zaskarżonego rozporządzenia, dotyczący wpływu danych dotyczących konkretnie Huty Łaziska na określenie szkody stanowi „powtórzenie” bez wartości informacyjnej, niedające żadnego możliwego do sprawdzenia motywu na poparcie wniosku Rady, mimo wniosków, jakie skarżący kierowali w tej kwestii.
- 206 Jak wskazano już w pkt 162 powyżej, skarżący nie mogą powoływać się na niedopełnienie obowiązku uzasadnienia, jeżeli w rzeczywistości kwestionują zasadność wniosków instytucji. Okoliczność, że zdaniem skarżących wyjaśnienia udzielone

przez instytucje nie są satysfakcjonujące, nie dowodzi w żaden sposób, że instytucje nie dopełniły obowiązku uzasadnienia.

²⁰⁷ Należy dodać, że z pkt 99 i 100 ustaleń ostatecznych oraz z motywów 100 i 101 za-skarżonego rozporządzenia wynika, iż instytucje uznały, po pierwsze, że przyczyny szkody należy oceniać na szczeblu przemysłu wspólnotowego w całości, a informacje dotyczące Huty Łaziska zostały wzięte pod uwagę, a po drugie, że nawet gdyby dane dotyczące tego producenta wykluczyć z analizy, zaobserwowane tendencje dla całości przemysłu wspólnotowego byłyby zdecydowanie negatywne. Wyjaśnienia te można uznać za skrótowe, pokazują one jednak w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 44 powyżej. Niniejszego przypadku nie można w każdym razie porównywać do sytuacji, jaka miała miejsce w ww. w pkt 202 sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, którą skarżący przy-taczają w pismach procesowych. W tamtej sprawie Trybunał stwierdził bowiem, że Rada odesłała tylko do aktów wspólnotowych, nie dając żadnego wyjaśnienia dla za-interesowanych oraz sądu.

²⁰⁸ Trzeba wreszcie zauważyć, że okoliczność, iż instytucje nie uwzględniły wniosku o udostępnienie oceny szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy z wyłącze-niem Huty Łaziska, nie stanowi sama w sobie naruszenia obowiązku uzasadnienia.

²⁰⁹ W związku z powyższym należy oddalić piątą część czwartego zarzutu jako bezzasadną.

W przedmiocie szóstej części czwartego zarzutu, opartej na niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do wniosków Rady w kwestii wpływu przywozu z krajów trzecich

Argumenty stron

- ²¹⁰ Skarżący twierdzą, że Rada nie dopełniła obowiązku uzasadnienia, stwierdzając w motywie 95 zaskarżonego rozporządzenia, iż przywóz z innych krajów trzecich nie przyczynił się do powstania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Odsyłają w tej materii do swoich uwag w przedmiocie ustaleń ostatecznych, w których, odsyłając do dowodów przedstawionych w uwagach w przedmiocie ustaleń tymczasowych, wykazali, iż stwierdzenie to jest błędne, jako że przywóz z Islandii oraz z Wenezueli istotnie wzrósł od 2005 r. do okresu objętego dochodzeniem, odbierając udziały w rynku wspólnotowym producentom.
- ²¹¹ W replice skarżący dodają, że wbrew twierdzeniu Rady nie ma sprzeczności między argumentem, zgodnie z którym przywóz z innych krajów trzecich przyczynił się do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, a argumentem, zgodnie z którym przywóz po cenach dumpingowych zajął „zwolnione miejsce” przywozu z Norwegii, Wenezueli i Islandii. Przywóz po cenach dumpingowych zastąpił bowiem żelazokrzem pochodzący z Wenezueli i Islandii w latach 2004 i 2005. Jednocześnie od 2005 r. do okresu objętego dochodzeniem, to jest w innym okresie, przywóz z Wenezueli i Islandii wzrósł, przynosząc negatywne skutki dla przemysłu wspólnotowego.

212 Rada, popierana przez Komisję, odpira argumenty skarżących.

Ocena Sądu

213 Skarżący utrzymują w istocie, że Rada nie dopełniła obowiązku uzasadnienia, stwierdzając w motywie 95 zaskarżonego rozporządzenia, iż przywóz z innych krajów trzecich nie przyczynił się do powstania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy.

214 Ponownie, jak to zostało wyjaśnione m.in. w pkt 162 powyżej, skarżący nie mogą powoływać się na niedopełnienie obowiązku uzasadnienia, jeżeli w rzeczywistości kwestionują zasadność wniosków instytucji. Okoliczność, że zdaniem skarżących wyjaśnienia udzielone przez instytucje nie są satysfakcjonujące, nie dowodzi w żaden sposób, że instytucje nie dopełniły obowiązku uzasadnienia.

215 Dodatkowo należy zauważyć, że instytucje dokonały w motywach 115–121 rozporządzenia tymczasowego szczegółowej analizy wpływu przywozu z innych krajów trzecich na stan przemysłu wspólnotowego. Potwierdziła analizę zawartą w rozporządzeniu tymczasowym w motywie 95 zaskarżonego rozporządzenia. Konkretnie instytucje przedstawiły obszerne wywody dotyczące wpływu przywozu z Wenezueli i Islandii w motywach 118 i 120 rozporządzenia tymczasowego. W motywach tych instytucje wyjaśniły w szczególności, iż nie można wykluczyć, że przywóz z Islandii miał określony wpływ na negatywną sytuację przemysłu wspólnotowego, nie można

go jednak uznać za mający jakiegokolwiek znaczenie, biorąc pod uwagę wielkość i ceny przywozu po cenach dumpingowych. Zatem instytucje przedstawiły w tych motywach w sposób jasny i jednoznaczny swoje rozumowanie, w związku z czym nie można im zasadnie zarzucać niedopełnienia obowiązku uzasadnienia.

216 Należy zatem oddalić szóstą część czwartego zarzutu jako bezzasadną.

5. W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu prawa skarżących do obrony w odniesieniu do przekazania informacji o wszczęciu postępowania antydumpingowego

Argumenty stron

217 Skarżący twierdzą, że Rada naruszyła ich prawo do obrony, ponieważ nie uwzględniła ich wniosków o włączenie do jawnych akt postępowania dodatkowych jawnych danych dotyczących dowodów, jakie zawierać musi wniosek w celu wszczęcia postępowania antydumpingowego.

218 W tej kwestii skarżący twierdzą przede wszystkim, że w uwagach w przedmiocie szkody przedstawionych w dniu 15 stycznia 2007 r. oraz w uwagach w przedmiocie ustaleń tymczasowych zwracali się o udostępnienie jawnego streszczenia informacji zawartych we wniosku o wszczęcie postępowania, dotyczących konkretnie obliczenia rzeczywistego zużycia, podstawy obliczenia marży dumpingowej oraz kosztów produkcji przedsiębiorstw wnioskodawców. Dodają, że streszczenie to powinno zostać dostarczone, po pierwsze, w celu ustalenia, czy takie informacje rzeczywiście zostały

przedstawione we wniosku w stopniu wystarczającym do uzasadnienia zawartych w nim zarzutów, a po drugie w celu umożliwienia eksporterom objętym wnioskiem analizy, poprzez jawne streszczenie, informacji, na podstawie których Komisja uznała wszczęcie postępowania antydumpingowego za wskazane. Zdaniem skarżących bez tego streszczenia nie byli oni w stanie odpowiedzieć na zarzuty Euroalliares sformułowane we wniosku.

219 Konkretnie, w odniesieniu do informacji dotyczących obliczenia rzeczywistego zużycia, skarżący wyjaśniają po pierwsze, że we wniosku o wszczęcie postępowania zawarte były dwa rozbieżne zespoły danych dotyczących zużycia (przywozu, wywozu, sprzedaży, zapasów i produkcji), a rozbieżność ta wynikała z dokonanych przeliczeń. W związku z tą rozbieżnością skarżący zwrócili się o wyjaśnienia oraz ponowne dokonanie obliczeń dla obu zespołów danych. Nie otrzymali jednak niczego ze strony instytucji. Po drugie, w odpowiedzi na argument Rady, zgodnie z którym wzór przeliczenia różnych rodzajów żelazokrzemu na odpowiednik żelazokrzemu 75% został podany do wiadomości, skarżący podnoszą w replice, iż nie wnosili o podanie wzoru, lecz o uzasadnienie jego zastosowania w sytuacji, gdy nie było to konieczne.

220 W odniesieniu do informacji dotyczących podstawy obliczenia marży dumpingowej skarżący twierdzą, że jawna wersja wniosku o wszczęcie postępowania powtarza w załączniku C bis wszelkie szczegóły podane do wiadomości skarżących w kwestii dumpingu. Tymczasem strony te były czyste, w związku z czym skarżący nie byli w stanie zweryfikować, czy wniosek wskazywał dowody istnienia dumpingu, a w każdym razie, czy były one wystarczające.

221 W odniesieniu do informacji dotyczących kosztów produkcji przedsiębiorstw wnioskodawców skarżący wyjaśniają, że w toku postępowania administracyjnego przedstawili porównanie kosztów produkcji, o którym mowa we wniosku, dla całości

przemysłu wspólnotowego, z danymi zawartymi w odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy dla każdego producenta wspólnotowego. Porównanie to wskazuje istotne rozbieżności, co skłoniło skarżących do zażądania od Komisji udostępnienia jawnych danych dotyczących każdego z producentów wspólnotowych zawartych we wniosku. Komisja odmówiła bez uzasadnienia.

- 222 Następnie skarżący twierdzą, że żadna „użyteczna jawna wersja” informacji podanych przez przedsiębiorstwa wnioskodawców nie została włączona do akt postępowania. Co więcej, twierdzą, że o ile pewne informacje zostały ostatecznie dostarczone, ich wiarygodność podważają rozbieżności między danymi wynikającymi z rozmaitych dokumentów przekazanych przez te przedsiębiorstwa.
- 223 Rada, popierana przez Komisję, odpiesa argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- 224 Zgodnie z orzecnictwem przytoczonym w pkt 52 powyżej, na mocy zasady poszanowania prawa do obrony zainteresowanym przedsiębiorstwom należy umożliwić w toku postępowania administracyjnego skuteczne przedstawienie ich punktu widzenia na zgodność z prawdą i istotny charakter powoływanych okoliczności faktycznych oraz dowodów przedstawionych przez Komisję na poparcie twierdzenia o istnieniu dumpingu i wynikającej zeń szkody. Instytucje winny udzielić zainteresowanym przedsiębiorstwom w zakresie, w jakim umożliwia to poszanowanie tajemnicy

handlowej, informacji użytecznych do obrony ich interesów, określając, w razie konieczności z własnej inicjatywy, właściwe metody przekazania tych informacji (ww. w pkt 52 wyrok w sprawie Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, pkt 17).

225 W odniesieniu do tajemnicy handlowej należy jeszcze przypomnieć, że zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009) wszelkie informacje będące z natury rzeczy poufnymi lub przekazywane z klauzulą poufności przez strony dochodzenia są z uzasadnionych przyczyn traktowane przez władze jako poufne. Ponadto zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009) zainteresowane strony przekazujące informacje poufne są zobowiązane dostarczyć także ich streszczenie, nieopatrzone klauzulą poufności. Streszczenia te powinny być na tyle szczegółowe, aby umożliwić zrozumienie istoty informacji poufnych.

226 W świetle powyższych rozważań należy ustalić, czy Rada rzeczywiście naruszyła prawo skarżących do obrony, nie uwzględniając ich wniosków o włączenie jawnych danych do jawnych akt postępowania.

227 Skarżący twierdzą, po pierwsze, że w uwagach w przedmiocie szkody skierowanych do Rady w dniu 15 stycznia 2007 r. wnioskowali o włączenie do jawnych akt postępowania jawnego streszczenia informacji zawartych we wniosku dotyczących obliczenia zużycia, podstawy obliczenia marży dumpingowej oraz kosztów produkcji przedsiębiorstw wnioskodawców. Z powodu braku tych informacji w jawnych aktach postępowania skarżący nie mogli odpowiedzieć na zarzuty zawarte we wniosku.

- 228 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do obliczenia zużycia, należy zauważyć, że skarżący zażądali w uwagach w przedmiocie szkody udostępnienia trzech rodzajów danych: uzasadnienia dla wzoru zastosowanego do przeliczenia wszystkich danych dotyczących przywozu na odpowiednik żelazokrzemu 75%, wyjaśnienia sposobu dokonania tego przeliczenia w celu określenia przepływów wewnętrznych oraz szacunkowej produkcji dwóch producentów wspólnotowych, SKW Trostberg AG i TDR – Metalurgija d.d., o której mowa w tabeli dotyczącej rzeczywistego zużycia przedstawionej w jawnej wersji wniosku, jak również sposobu przeliczenia tych szacunków.
- 229 Należy zaś zauważyć, że wzór zastosowany do przeliczenia różnych rodzajów żelazokrzemu na odpowiednik żelazokrzemu 75% znajduje się w jawnej wersji wniosku. Ponadto Komisja przedstawiła skarżącym uzasadnienie zastosowania tego wzoru w dodatkowych ustaleniach tymczasowych, skierowanych do nich dnia 10 września 2007 r., z których wynika, że przeliczenie okazało się konieczne dla umożliwienia porównania danych w sposób właściwy.
- 230 Trzeba również zauważyć, że w odniesieniu do przepływów wewnętrznych, jak wynika z jawnej wersji wniosku, liczby dotyczące tych przepływów były oparte na rzeczywistych przepływach, o których poinformowali poszczególni wnioskodawcy, na bazie żelazokrzemu 75%, oraz na szacunkach dotyczących SKW i TDR. Z jawnej wersji wniosku wynika również, że dane dotyczące rzeczywistych przepływów uznane zostały za poufne. Ponieważ w wersji jawnej wniosku znajdują się liczby łączne dotyczące przepływów wewnętrznych, należy uznać, iż instytucje działały zgodnie z art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego.

- 231 Należy wreszcie zaznaczyć, w odniesieniu do szacunkowej produkcji SKW i TDR, że Komisja wyjaśniła w dodatkowych ustaleniach tymczasowych, iż szacunki te zostały oparte na znajomości rynku przez wnioskodawców, w związku z czym uznano je za poufne. Jak wskazano w pkt 230 powyżej, ponieważ w wersji jawnej wniosku znajdują się liczby łączne dotyczące przepływów wewnętrznych, należy uznać, iż instytucje działały zgodnie z art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego.
- 232 W związku z powyższym należy uznać, że skarżący błędnie utrzymują, iż informacje dotyczące obliczenia zużycia, o których przekazanie w wersji jawnej się zwrócili, nie zostały im dostarczone. Informacje te zostały bowiem albo włączone do jawnych akt postępowania, albo zawarte w dodatkowych ustaleniach tymczasowych. Zatem w odniesieniu do tej części wniosku skarżący nie mogą podnosić naruszenia ich prawa do obrony.
- 233 Następnie w odniesieniu do podstawy obliczenia marży dumpingowej należy stwierdzić, że jawna wersja wniosku zawiera skrócone, lecz jasne wyjaśnienie sposobu obliczenia wartości normalnej oraz ceny eksportowej. Ponadto w dodatkowych ustaleniach tymczasowych szczegółowo wyjaśniono sposób obliczenia wartości normalnej. W szczególności Komisja powołała się w tych ustaleniach na ceny przyjęte jako podstawa obliczenia wartości normalnej, zawarte w załącznikach C.1, C.2, C.3 i C.4 jawnej wersji wniosku. W związku z tym należy stwierdzić, że skarżący dysponowali wystarczającymi informacjami w sprawie podstawy obliczenia marży dumpingowej, by móc korzystać z prawa do obrony. Okoliczność, że strony dotyczące załącznika C bis w jawnej wersji wniosku były czyste, jest bez znaczenia.
- 234 Wreszcie w odniesieniu do kosztów produkcji przedsiębiorstw wnioskodawców należy wskazać, że całościowe koszty produkcji wnioskodawców znajdują się w załączniku 5 do jawnej wersji wniosku. Ponieważ dane dotyczące rzeczywistych kosztów

produkcji poszczególnych wnioskodawców należą bezsprzecznie do danych poufnych, a w wersji jawnej wniosku znajdują się ogólne liczby dotyczące kosztów produkcji skarżących, instytucje działały w zgodzie z art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym instytucje udzieliły skarżącym informacji użytecznych do obrony ich interesów, zapewniając jednocześnie poszanowanie tajemnicy handlowej. Zatem w odniesieniu do kosztów produkcji przedsiębiorstw wnioskodawców skarżący nie mogą powoływać się na naruszenie ich prawa do obrony.

235 Następnie skarżący zarzucają Radzie, że nie włączyła do jawnych akt postępowania „użytecznej jawnej wersji” informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwa popierające wniosek złożony przez Euroalliges. Co więcej, twierdzą, że chociaż pewne informacje zostały ostatecznie dostarczone, ich wiarygodność podważają rozbieżności między danymi wynikającymi z rozmaitych dokumentów przekazanych przez te przedsiębiorstwa.

236 W tej kwestii należy stwierdzić, że zarzuty te są nieprecyzyjne i uznać je za niedopuszczalne w świetle art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału, który znajduje zastosowanie do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz w świetle art. 44 § 1 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem, którego wykładnia została dokonana w orzecznictwie przytoczonym w pkt 60 powyżej. Skarżący nie wyjaśniają bowiem, jakich wersji jawnych nie uważają za wystarczająco użyteczne. W szczególności nie wyjaśniają, czy chodzi o jawne wersje dokumentów przedstawionych na poparcie wniosku, czy dokumentów późniejszych. Nie wskazują też danych, które uważają za rozbieżne. Należy zatem odrzucić to twierdzenie jako niedopuszczalne.

237 W związku z powyższym należy oddalić piąty zarzut jako częściowo bezzasadny, a częściowo niedopuszczalny.

238 W związku z powyższymi rozważaniami należy oddalić skargę w całości.

239 Należy również oddalić wnioski skarżących o zastosowanie środków organizacji postępowania i przeprowadzenie środków dowodowych. Po pierwsze, skarżący wnoszą bowiem do Sądu o zarządzenie przedstawienia informacji na poparcie motywu 101 zaskarżonego rozporządzenia w odniesieniu do wpływu danych dotyczących Huty Łaziska na określenie szkody. Ponieważ ustalono, w pkt 205–209 powyżej, że motyw ten został właściwie uzasadniony, nie ma powodu uwzględnić wniosku skarżących. Po drugie, skarżący wnoszą do Sądu o zarządzenie przedstawienia informacji dotyczących obliczenia zużycia, podstawy obliczenia marży dumpingowej oraz kosztów produkcji poszczególnych przedsiębiorstw wnioskodawców, w celu zbadania, czy wszczęcie dochodzenia nastąpiło na podstawie wystarczających dowodów dumpingu i poniesionej szkody. W pkt 224–234 powyżej ustalono zaś, że skarżący otrzymali informacje użyteczne do obrony ich interesów w odniesieniu do każdej z tych kwestii. Nie ma zatem powodu uwzględnić wniosku skarżących w tej mierze.

W przedmiocie kosztów

240 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrali sprawę, zgodnie z żądaniem Rady należy obciążyć ich kosztami postępowania.

241 Ponadto zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Komisja pokrywa zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**

- 2) **Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) i Kuznec-kie ferrosplawy OAO (KF) pokrywają własne koszty, jak również koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.**

- 3) **Komisja Europejska pokrywa swe własne koszty.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 25 października 2011 r.

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	II - 7368
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 7372
Co do prawa	II - 7374
1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego zastosowania fikcyjnej marży zysku do obliczenia ceny eksportowej	II - 7374
W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, opartej na błędzie prawnym w wykładni art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego	II - 7374
Argumenty stron	II - 7374
Ocena Sądu	II - 7375
W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, opartej na niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia	II - 7380
Argumenty stron	II - 7380
Ocena Sądu	II - 7381
W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, opartej na naruszeniu prawa skarżących do obrony	II - 7383
Argumenty stron	II - 7383
Ocena Sądu	II - 7383
W przedmiocie części czwartej pierwszego zarzutu, opartej na naruszeniu zasady dobrej administracji	II - 7385
Argumenty stron	II - 7385
Ocena Sądu	II - 7386

2.	W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego zobowiązania cenowego spółki Silmak	II - 7387
	W przedmiocie pierwszej części zarzutu drugiego, opartej na naruszeniu zasady równego traktowania	II - 7387
	Argumenty stron	II - 7387
	Ocena Sądu	II - 7388
	W przedmiocie drugiej części zarzutu drugiego, opartej na naruszeniu art. 6 ust. 7, art. 8 ust. 4 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego	II - 7392
	Argumenty stron	II - 7392
	Ocena Sądu	II - 7393
	W przedmiocie trzeciej części zarzutu drugiego, opartej na niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia	II - 7395
	Argumenty stron	II - 7395
	Ocena Sądu	II - 7396
	W przedmiocie części czwartej drugiego zarzutu, opartej na naruszeniu prawa skarżących do obrony	II - 7397
	Argumenty stron	II - 7397
	Ocena Sądu	II - 7398
3.	W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego określenia szkody	II - 7399
	Argumenty stron	II - 7399
	Ocena Sądu	II - 7401
4.	W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego analizy związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą	II - 7407
		II - 7445

W przedmiocie części pierwszej czwartego zarzutu, dotyczącej wpływu na przemysł wspólnotowy wycofania się z rynku wspólnotowego producentów z krajów trzecich oraz zmiany profilu i ograniczenia produkcji niektórych producentów wspólnotowych	II - 7408
Argumenty stron	II - 7408
Ocena Sądu	II - 7410
— W przedmiocie twierdzenia o udziałach w rynku zwolnionych przez producentów państw trzecich i producentów wspólnotowych	II - 7410
— W przedmiocie twierdzenia o wielkości i przyczynach dobrowolnego ograniczenia produkcji przez przemysł wspólnotowy	II - 7415
— W przedmiocie twierdzenia o naruszeniu prawa skarżących do obrony	II - 7416
— W przedmiocie twierdzenia o niedochowaniu obowiązku staranności i obowiązku uzasadnienia	II - 7417
W przedmiocie części drugiej czwartego zarzutu, dotyczącej przyczyn szkody poniesionej indywidualnie przez podmioty przemysłu wspólnotowego	II - 7418
Argumenty stron	II - 7418
Ocena Sądu	II - 7419
W przedmiocie części trzeciej czwartego zarzutu, dotyczącej ograniczenia produkcji przemysłu wspólnotowego	II - 7422
Argumenty stron	II - 7422
Ocena Sądu	II - 7423
W przedmiocie czwartej części czwartego zarzutu, dotyczącej znaczenia wzrostu kosztów odczuwanego przez przemysł wspólnotowy	II - 7423
Argumenty stron	II - 7423
Ocena Sądu	II - 7425

— W przedmiocie twierdzenia o oczywistych błędach w ocenie	II - 7425
— W przedmiocie twierdzenia o naruszeniu zasady dobrej administracji i niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia	II - 7429
W przedmiocie piątej części czwartego zarzutu, opartej na niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do analizy szkody poniesionej przez Hutę Łazińska	II - 7430
Argumenty stron	II - 7430
Ocena Sądu	II - 7431
W przedmiocie szóstej części czwartego zarzutu, opartej na niedopełnieniu obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do wniosków Rady w kwestii wpływu przywozu z krajów trzecich	II - 7433
Argumenty stron	II - 7433
Ocena Sądu	II - 7434
5. W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu prawa skarżących do obrony w odniesieniu do przekazania informacji o wszczęciu postępowania antidumpingowego	II - 7435
Argumenty stron	II - 7435
Ocena Sądu	II - 7437
W przedmiocie kosztów	II - 7442